

แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. 2561-2564)
ของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

1. ด้านศักยภาพ

1.1 ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือชุมชนหรือตำบล

สำนักงานเทศบาลตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร เดิมจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งน้อย เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2539 ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลทุ่งน้อย เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร เป็นเทศบาลตำบล ทุ่งน้อย ประกาศ ณ วันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2552 สำนักงานเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ตั้งอยู่บริเวณด้านหลังของวัดทุ่งน้อย โดยเรียบถนนคันคลองชลประทานซี ๔๐ บ้านท่านา หมู่ที่ ๒ ตำบลทุ่งน้อย มีบริเวณพื้นที่ตั้งสำนักงาน ประมาณ 39 ไร่ อยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอโพทะเล ระยะทางประมาณ ๗ กิโลเมตร อยู่ห่างจากศาลากลางจังหวัดพิจิตร ระยะทางประมาณ ๕๐ กิโลเมตร และอยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ระยะทางประมาณ ๓๐๐ กิโลเมตร มีเนื้อที่รับผิดชอบ ประมาณ ๒๘.๔๗ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๑๗,๗๙๓ ไร่ มีพื้นที่ทำการเกษตรทั้งหมด 14,253 ไร่

ข้อมูลเกี่ยวกับอาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ ตำบลวัดขวาง อำเภอโพทะเล
ทิศใต้	ติดต่อกับ ตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ ตำบลคลองคูณ อำเภอตะพานหิน
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ ตำบลโพทะเล อำเภอโพทะเล

ด้านทิศเหนือ เริ่มจากหลักเขตที่ ๑ ตั้งอยู่ตรงบริเวณกึ่งกลางคลองโตนมาบประथा บริเวณพิกัด PT ๓๖๗๘๔๑ จากหลักเขตที่ ๑ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขต ระหว่างตำบลวัดขวาง กับตำบลทุ่งน้อย ไปทางทิศตะวันออกผ่านบึงสนุ่น ไปตามแนวทุ่งนา ถึงหลักเขตที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ตรงบริเวณริมคลองส่งน้ำชลประทาน บริเวณพิกัด PT ๓๘๖๔๘๖ รวมระยะประมาณ ๑,๘๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๒ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลวัดขวาง กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศตะวันออก ตัดผ่านคลองส่งน้ำชลประทาน แม่น้ำพิจิตร และผ่านถนนสายวัดขวาง - ทุ่งน้อย ถึงหลักเขตที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ตรงบริเวณทุ่งนา บริเวณพิกัด PT ๔๐๐๘๔๒ รวมระยะประมาณ ๑,๔๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๓ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลวัดขวาง กับตำบลทุ่งน้อย ไปทางทิศตะวันออก ตัดผ่านคลองส่งน้ำชลประทาน ถึงหลักเขตที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณทุ่งนา บ้านทุ่งน้อย บริเวณพิกัด PT ๔๑๘๘๔๓ รวมระยะประมาณ ๒,๐๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๔ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลวัดขวาง กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศตะวันออกผ่านไปตามแนวคันนา ถึงหลักเขตที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณทุ่งนา บ้านทุ่งน้อย บริเวณพิกัด PT ๔๓๓๘๔๔ รวมระยะประมาณ ๑,๕๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๕ เป็นเส้นเลียบบตาม

แนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบล วัดขวางกับตำบลทุ่งน้อย ไปทางทิศตะวันออกตามแนวคันนา ถึงหลักเขตที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางคลองศาลาบริเวณพิกัด PT ๔๔๒๘๔๖ รวมระยะประมาณ ๙๐๐ เมตร

ด้านทิศตะวันออก จากหลักเขตที่ ๖ เป็นเส้นเลียบบตามแนวกึ่งกลางคลองศาลา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขต ระหว่างตำบลคลองคูณ อำเภอดงพวนหิน กับ ตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศใต้ ผ่านไปตามแนว กึ่งกลางคลองศาลา ถึงหลักเขตที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางคลองศาลา บริเวณพิกัด PT ๔๔๘๘๓๔ รวมระยะ ประมาณ ๑,๒๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๗ เป็นเส้นเลียบบตามแนวกึ่งกลางคลองศาลา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่าง ตำบลคลองคูณ อำเภอดงพวนหิน กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศใต้ ผ่านไปตามแนวกึ่งกลางคลอง ศาลา ถึงหลักเขตที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณปากคลองแยกกึ่งกลางคลองศาลา บริเวณพิกัด PT ๔๕๖๘๒๒ รวมระยะ ประมาณ ๑,๙๐๐ เมตร

ด้านทิศใต้ จากหลักเขตที่ ๘ เป็นเส้นเลียบบตามแนวคลองศาลา ผ่านทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขต ระหว่างตำบลคลองคูณ อำเภอดงพวนหิน กับ ตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ตัดผ่าน คลองส่งน้ำชลประทาน ผ่านทุ่งนาริมบ้านท่าช้าง ตัดผ่านถนนสายทุ่งน้อย – ท่าบัว และตัดผ่านแม่น้ำพิจิตร ถึงหลักเขตที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณทุ่งนาของบ้านท่าदान บริเวณพิกัด PT ๔๑๔๘๑๘ รวมระยะประมาณ ๑,๖๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๙ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลท่าบัวกับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ตัดผ่านแม่น้ำพิจิตร ผ่านถนนสายทุ่งน้อย-ท่าบัว ถึงหลักเขตที่ ๑๐ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณทุ่งนาริมบ้านท่าช้าง บริเวณพิกัด PT ๔๒๘๘๑๑ รวมระยะประมาณ ๑,๔๐๐ เมตร จากหลักเขต ที่ ๑๐ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลท่าบัว กับตำบลทุ่งน้อย ไปทางทิศใต้ตัดผ่าน ถนนสายตำบลทุ่งน้อย – ตำบลท่าบัว ตัดผ่านแม่น้ำพิจิตร ถึงหลักเขตที่ ๑๑ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณทุ่งนาบ้านไร่ บริเวณ พิกัด PT ๔๒๓๗๙๒ รวมระยะประมาณ ๑,๘๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๑๑ เป็นเส้นเลียบบตาม แนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลท่าบัว กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ผ่านทุ่งนา บ้านไร่ ถึงหลักเขตที่ ๑๒ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางคลองส่งน้ำชลประทาน บริเวณพิกัด PT ๔๒๑๗๙๑ รวมระยะ ประมาณ ๒๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๑๒ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลท่าบัว กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศตะวันตก ผ่านทุ่งนาบริเวณบึงสรรพาย ถึงหลักเขตที่ ๑๓ ซึ่งตั้งอยู่ บริเวณกึ่งกลางถนนสรรพาย – ทุ่งน้อย บริเวณพิกัด PT ๔๐๕๗๙๓ รวมระยะประมาณ ๒,๓๐๐ เมตร จาก หลักเขตที่ ๑๓ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลท่าบัว กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอ โพทะเล ไปทางทิศตะวันตก ผ่านทุ่งนาบริเวณบึงสรรพาย ถึงหลักเขตที่ ๑๔ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณทุ่งนา บริเวณพิกัด PT ๓๘๘๗๙๔ รวมระยะประมาณ ๑,๗๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๑๔ เป็นเส้นเลียบบตามแนวทุ่งนา ซึ่งเป็นเส้น แบ่งเขตระหว่างตำบลท่าบัว กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศตะวันตกตัดผ่านถนนสายคลองตาวาง ถึงหลักเขตที่ ๑๕ ซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางคลองตาวาง บริเวณพิกัด PT ๓๗๓๗๙๗ รวมระยะประมาณ ๑,๕๐๐ เมตร

ด้านทิศตะวันตก จากหลักเขตที่ ๑๕ เป็นเส้นเลียบบตามแนวกิ่งกลางคลองตางาว ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลโพทะเล กับ ตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศเหนือตามแนวคลองตางาว ถึงหลักเขตที่ ๑๖ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณปากคลองแยกเข้าบ้านโพทะเล บริเวณพิกัด PT ๓๗๔๘๐๓ รวมระยะประมาณ ๑,๐๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๑๖ เป็นเส้นเลียบบตามแนวกิ่งกลางคลองตางาว ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลโพทะเล กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศเหนือ ผ่านไปตามแนวกิ่งกลางคลองตางาว ถึงหลักเขตที่ ๑๗ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณปากคลองแยกเข้าบ้านคลองตางาว บริเวณพิกัด PT ๓๘๑๘๑๗ รวมระยะประมาณ ๑,๓๐๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๑๗ เป็นเส้นเลียบบตามแนวกิ่งกลางคลองตางาว ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างตำบลโพทะเล กับตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล ไปทางทิศเหนือ ผ่านไปตามแนวกิ่งกลางคลองตางาว จนบรรจบกับหลักเขตที่ ๑ รวมระยะประมาณ ๑,๘๐๐ เมตร

เขตการปกครอง เทศบาลตำบลทุ่งน้อย แบ่งออกเป็น ๗ หมู่บ้าน ประกอบด้วย

หมู่ที่ ๑	บ้านท่าโพธิ์	นายประสิทธิ์	บัวทอง	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๒	บ้านท่านา	นางทิวา	อ่าวสว่าง	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๓	บ้านท่าดาน	นายเรือง	เมืองฤทธิ	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๔	บ้านทุ่งน้อย	นายชนะ	กลิ่นนุช	ตำแหน่ง	กำนันตำบลทุ่งน้อย
หมู่ที่ ๕	บ้านท่าโบสถ์	นายสุชาติ	พูนหมี่	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๖	บ้านท่ายา	นางสำเนียง	ศรีอินทร์	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๗	บ้านท่าบัวทอง	นายนิพนธ์	จาดฤทธิ	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน

1.2 ลักษณะภูมิประเทศ ตำบลทุ่งน้อย อยู่ระหว่างภาคเหนือตอนล่าง ภาคกลางตอนบน มีลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบลุ่ม โดยมีแม่น้ำพิจิตรเก่า อยู่ระหว่างกลาง มีคลองชลประทาน มีเนื้อที่ประมาณ ๒๘.๔๗ ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม

1.3 ลักษณะภูมิอากาศ ตำบลทุ่งน้อย มีสภาพภูมิอากาศคล้ายคลึงกับจังหวัดทั่วไปในภาคกลาง แบ่งเป็น ๓ ฤดู ได้แก่ ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว

1.4 ลักษณะของดิน ตำบลทุ่งน้อย มีสภาพดินร่วนปนทราย เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม ดินมีธาตุอาหารเพียงพอต่อการปลูกพืชหลายชนิด เช่น พืชผักสวนครัว ผลไม้ ไม้ยืนต้นทุกชนิด พืชล้มลุก เป็นต้น

1.5 ลักษณะของแหล่งน้ำ มีแหล่งน้ำธรรมชาติและพื้นที่สาธารณะประโยชน์ ดังนี้

1. หนองลุ่ม	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 6 ไร่	1 งาน	37	ตารางวา
2. หนองดักลอบ	หมู่ที่ 1 บ้านท่าโพธิ์	เนื้อที่ประมาณ 7 ไร่		20	ตารางวา
3. หนองหมู	หมู่ที่ 2 บ้านท่านา	เนื้อที่ประมาณ 15 ไร่	2 งาน	75	ตารางวา
4. หนองจอก	หมู่ที่ 3 บ้านท่าดาน	เนื้อที่ประมาณ 4 ไร่	2 งาน	48	ตารางวา
5. หนองยาว	หมู่ที่ 2 บ้านท่านา	เนื้อที่ประมาณ 5 ไร่	1 งาน	22	ตารางวา
6. หนองอ้อ	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 1 ไร่			
7. ที่ดินสาธารณประโยชน์บริเวณ	หมู่ที่ 2 บ้านท่านา	เนื้อที่ประมาณ 34 ไร่	60		ตารางวา

8. บึงสนุ่น	หมู่ที่ 7 บ้านท่าบัวทอง	เนื้อที่ประมาณ 89 ไร่	1 งาน		
9. หนองงูเห่า	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 3 ไร่	3 งาน 5		ตารางวา
10. หนองมน	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 4 ไร่	8		ตารางวา
11. หนองต้นทอง	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 2 ไร่	3 งาน 2		ตารางวา
12. หนองบอน	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 8 ไร่	1 งาน 90		ตารางวา
13. หนองเต่า	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 3 ไร่	2 งาน 23		ตารางวา
14. หนองลาด	หมู่ที่ 4 บ้านทุ่งน้อย	เนื้อที่ประมาณ 5 ไร่	3 งาน 86		ตารางวา
15. หนองผักบุ้งล้อม	หมู่ที่ 1 บ้านท่าโพธิ์	เนื้อที่ประมาณ 2 ไร่	2 งาน 52		ตารางวา

1.6 ลักษณะของไม้และป่าไม้ ตำบลทุ่งน้อย มีป่าไม้ ประมาณ 1 ใน 4 ของพื้นที่ทั้งหมด ลักษณะส่วนใหญ่เป็นไม้ยืนต้น ประเภทยางนา และไม้ผล เช่น มะม่วง ขนุน ลำไย เป็นต้น

2. ด้านการเมือง/การปกครอง

2.1 เขตการปกครอง

เทศบาลตำบลทุ่งน้อย แบ่งออกเป็น ๗ หมู่บ้าน ประกอบด้วย

หมู่ที่ ๑ บ้านท่าโพธิ์	นายประสิทธิ์	บัวทอง	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๒ บ้านท่านา	นางทิวา	อ่าวสว่าง	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๓ บ้านท่าदान	นายเรือง	เมืองฤทธิ	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๔ บ้านทุ่งน้อย	นายชนะ	กลั่นนุช	ตำแหน่ง	กำนันตำบลทุ่งน้อย
หมู่ที่ ๕ บ้านท่าโบสถ์	นายสุชาติ	พูนหมี่	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๖ บ้านท่ายา	นางสำเนียง	ศรีอินทร์	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๗ บ้านท่าบัวทอง	นายนิพนธ์	จาดฤทธิ	ตำแหน่ง	ผู้ใหญ่บ้าน

2.2 การเลือกตั้ง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ รัฐจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นและส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะ และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหาในพื้นที่ การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทำเท่าที่จำเป็นและมีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ชัดเจน สอดคล้องและเหมาะสมกับรูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยต้องเป็นไปเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม และจะกระทบถึงสาระสำคัญแห่งหลักการปกครองตนเอง ตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น รวมทั้งจัดให้มีกลไกการตรวจสอบการดำเนินงานโดยประชาชน

เป็นหลัก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปในท้องถิ่น และย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การบริหาร การจัดบริการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวมด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่งผลให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองและการบริหารมากขึ้น ประชาชนให้ความสำคัญกับการเลือกตั้งจากข้อมูลการเลือกตั้ง เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕7 มีประชาชนมาใช้สิทธิเลือกตั้ง คิดเป็นร้อยละ 87.๐2

สถิติและข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกตั้ง สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย

จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	3,004 คน		
จำนวนผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง	๒,๕75 คน	คิดเป็นร้อยละ	๘๗.72
จำนวนบัตรเสีย	115 ใบ	คิดเป็นร้อยละ	4.46
บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน	9 ใบ	คิดเป็นร้อยละ	๐.35

สถิติและข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกตั้ง นายกเทศมนตรีตำบลทุ่งน้อย

จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	3,016 คน		
จำนวนผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง	๒,๕83 คน	คิดเป็นร้อยละ	๘5.64
จำนวนบัตรเสีย	๑33 ใบ	คิดเป็นร้อยละ	5.15
บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน	๑0 ใบ	คิดเป็นร้อยละ	๐.62

สภาเทศบาล ประกอบด้วย สมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น คือ เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ประกอบด้วยจำนวน ๑๒ คน สมาชิกสภาเทศบาล ให้อยู่ในตำแหน่งได้คราวละ ๔ ปี นับแต่วันเลือกตั้ง สมาชิกสภาเทศบาล ก่อนเข้ารับหน้าที่ต้องปฏิญาณตนในที่ประชุมสภาเทศบาลว่าจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทั้งจะซื่อสัตย์สุจริตและปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของท้องถิ่น

นายกเทศมนตรี ทำหน้าที่ควบคุมและรับผิดชอบในการบริหารราชการของเทศบาลและเป็นผู้บังคับบัญชา นายกเทศมนตรี มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี นับแต่วันเลือกตั้ง และนายกเทศมนตรีอาจแต่งตั้งรองนายกเทศมนตรีซึ่งมิใช่สมาชิกสภาเทศบาลเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการของเทศบาลตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมาย เทศบาลตำบลให้แต่งตั้งรองนายกเทศมนตรีได้ไม่เกินสองคน

รายนามคณะผู้บริหารและสมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย (คณะปัจจุบัน)

๑. นายดิเรก	ศักดิ์ดี	ตำแหน่ง	นายกเทศมนตรีตำบลทุ่งน้อย
๒. นายอุบล	สุขหรั่ง	ตำแหน่ง	รองนายกเทศมนตรีตำบลทุ่งน้อย
๓. นายจงรัก	อาสว่าง	ตำแหน่ง	รองนายกเทศมนตรีตำบลทุ่งน้อย
๔. นายสุรศักดิ์	เมืองฤทธิ	ตำแหน่ง	เลขานุการนายกเทศมนตรีตำบลทุ่งน้อย
๕. นางบำรุง	อ่อนน้อม	ตำแหน่ง	ที่ปรึกษานายกเทศมนตรีตำบลทุ่งน้อย
๖. นายบุญสืบ	อาสว่าง	ตำแหน่ง	ประธานสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๗. นายบุญช่วย	จุลพันธ์	ตำแหน่ง	รองประธานสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย

๘. นายจำลอง	พูนหมี	ตำแหน่ง	เลขานุการสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๙. นายสุวิรัตน์	มัชฌิมา	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๑๐. นางทองใบ	บุญกลิ่น	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๑๑. นายสมบัติ	กุลแก้ว	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๑๒. นายณรงค์	หงษ์อิม	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๑๓. นายดำรงชัย	นาคสุข	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๑๔. นายบุญธรรม	สิงห์ชู	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๑๕. นายชลอ	สุขหรั่ง	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
๑๖. นายเดช	บัวทอง	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
17. นายมานัส	นาคแก้ว	ตำแหน่ง	สมาชิกสภาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย

3. ประชากร

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร ตำบลทุ่งน้อย มีประชากรรวม ๓,๖51 คน แยกเป็นชาย ๑,๗63 คน หญิง ๑,888 คน มีความหนาแน่นของจำนวนประชากร 128.24 คน/ตารางกิโลเมตร (พื้นที่ 28.47 ตร.กม.) มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 1,091 ครัวเรือน จะเห็นได้ว่าจำนวนประชากรของเทศบาลตำบลทุ่งน้อยมีอัตราเปลี่ยนแปลง ปี 2559 (ปีปัจจุบัน) ลดลง/เพิ่มขึ้น จาก ปี 2558 (ปีที่ผ่านมา) นั้น สรุปได้ว่า จำนวนประชากรลดลง 27 คน จำนวนครัวเรือนเพิ่มขึ้น จำนวน 10 ครัวเรือน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของประชากรนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น การเกิด การตาย การย้ายถิ่นฐานของประชากร ภายในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย

หมู่ที่	หมู่บ้าน/ชุมชน	ปี 2556		ปี 2557		ปี 2558		ปี 2559			
		ครัวเรือน	(คน)	ครัวเรือน	(คน)	ครัวเรือน	(คน)	ครัวเรือน	ชาย	หญิง	รวม
1	ท่าโพธิ์	163	559	165	594	166	596	167	307	288	595
2	ท่านา	202	756	205	758	206	760	206	359	396	755
3	ท่าदान	110	382	112	383	113	375	115	176	197	373
4	ทุ่งน้อย	283	814	286	814	286	806	288	378	418	796
5	ท่าโบสถ์	104	417	104	412	104	413	105	200	212	412
6	ท่ายา	97	324	97	324	97	322	99	165	155	320
7	ท่าบัวทอง	107	378	107	378	109	398	111	178	222	400
รวม		1,066	3,630	1,076	3,663	1,081	3,678	1,091	1,763	1,888	3,651

ข้อมูลจากสำนักทะเบียนราษฎรของอำเภอโพทะเล ประจำเดือน มีนาคม พ.ศ. 2559

3.2 ช่วงอายุและจำนวนประชากร จำนวนประชากร จำแนกตามช่วงอายุ ที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนสรุปประชากรที่อาศัยอยู่จริง ณ วันสำรวจ ประจำเดือน กุมภาพันธ์ 2558

- มีครัวเรือนทั้งหมด 936 ครัวเรือน
- จำนวนประชากรที่อาศัยอยู่จริง ทั้งหมด 3,160 คน
- แยกเป็น เพศชาย 1,530 คน เพศหญิง 1,630 คน

ตารางแสดง : จำแนกตามช่วงอายุในข้อมูล จปฐ.

ช่วงอายุ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	คน	%	คน	%	คน	%
น้อยกว่า 1 ปีเต็ม	4	0.26	3	0.18	7	0.22
1 ปีเต็ม – 2 ปี	17	1.11	11	0.67	28	0.89
3 ปีเต็ม – 5 ปี	47	3.07	37	2.27	84	2.66
6 ปีเต็ม – 11 ปี	106	6.93	77	4.72	183	5.79
12 ปีเต็ม – 14 ปี	52	3.40	37	2.27	89	2.82
15 ปีเต็ม – 17 ปี	62	4.05	57	3.50	199	3.77
18 ปีเต็ม – 25 ปี	143	9.35	165	10.12	308	9.75
26 ปีเต็ม – 49 ปี	500	32.68	560	34.36	1,060	33.54
50 ปีเต็ม – 60 ปีเต็ม	285	18.63	327	20.06	612	19.37
มากกว่า 60 ปีเต็ม ขึ้นไป	314	20.50	356	21.84	670	21.20
รวม	1,530	100.00	1,630	100.00	3,160	100.00

4. สภาพทางสังคม

4.1 การศึกษา

ตารางแสดง : จำนวนประชากรจำแนกตามระดับการศึกษา ปี 2558 ข้อมูลความเป็นพื้นฐาน ระดับตำบล

ประเภทอาชีพ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	ชาย (คน)	%	หญิง (คน)	%	คน	%
ไม่เคยศึกษา	52	3.40	64	3.93	116	3.67
อนุบาล/ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	39	2.55	34	2.09	73	2.31
ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษา	76	4.97	56	3.44	132	4.18
จบชั้นประถมศึกษา (ป.4,ป.7,ป.6)	792	51.8	896	54.97	1,688	53.42
มัธยมศึกษาตอนต้น (มศ.1-3,ม.1-3)	236	15.42	180	11.04	416	13.16
มัธยมศึกษาตอนปลาย (มศ.4-5,ม.4-6,ปวช.)	188	12.29	202	12.39	390	12.34
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	53	3.46	65	3.99	118	3.73
ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	91	5.95	126	7.73	217	6.87
สูงกว่าปริญญาตรี	3	0.20	7	0.43	10	0.32
รวม	1,530	100.00	1,630	100.00	3,160	100.00

การศึกษา ด้านการศึกษา มีสถานการศึกษาดังนี้

- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน ๑ แห่ง คือ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลทุ่งน้อย โดยมีบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 3 คน คือ

1. นางสาวปรางทิพย์ ศรีสนธิ ตำแหน่ง ครู
2. นางวันเพ็ญ ศรีชัยศักดิ์ ตำแหน่ง ผู้ดูแลเด็ก
3. นางประนอม อ่อนสำลี ตำแหน่ง ผู้ดูแลเด็ก

ตารางจำแนกตามระดับการศึกษา ดังนี้

ชื่อศูนย์	จำนวนห้องเรียน	จำนวนเด็ก	จำนวนผู้ดูแลเด็ก
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลทุ่งน้อย	๓	34	๓

ที่มา:ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลทุ่งน้อย (ข้อมูล ณ เดือน ตุลาคม ๒๕๕9)

- โรงเรียนประถมศึกษา/มัธยมศึกษา จำนวน ๑ แห่ง คือ โรงเรียนชุมชนบ้านทุ่งน้อย“พิพัฒน์โสภณวิทยา” โดย นายภัทรพงษ์ ชุนเพ็ง ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านทุ่งน้อย “พิพัฒน์โสภณวิทยา” เป็นผู้กำกับดูแล

ตารางจำแนกระดับการศึกษา โรงเรียนประถมศึกษา/มัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ชื่อโรงเรียน	จำนวนห้องเรียน	จำนวนเด็ก	จำนวนครู คศ./ครูจ้าง
โรงเรียนชุมชนบ้านทุ่งน้อย “พิพัฒน์โสภณวิทยา”			
- ระดับอนุบาล	๒	๔๕	๒/-
- ระดับประถมศึกษา	๖	๑๕๒	๘/๓
- ระดับมัธยมศึกษา	๔	๗๖	๘/-

ที่มา : โรงเรียนชุมชนบ้านทุ่งน้อย “พิพัฒน์โสภณวิทยา” (ข้อมูล ณ เดือน พฤษภาคม ๒๕๕7)

- สถานการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) ประจำตำบลทุ่งน้อย จำนวน 1 แห่ง ที่ตั้ง หมู่ที่ 2 บ้านท่านา ตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร โดยภารกิจสำคัญของการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) เป็นการเปิดโอกาสให้กับผู้ที่ไม่มีโอกาสศึกษาในระดับประถม-มัธยม ในรูปโรงเรียน มาศึกษาได้ โดยจะได้รับวุฒิการศึกษาเป็น ประถม ม.ต้น ม.ปลาย (เทียบกับในโรงเรียนจะเป็นวุฒิการศึกษา ประถม(ป.6) ม.3 และ ม.6)

4.2 สาธารณสุข

การสาธารณสุข เทศบาลตำบลทุ่งน้อย มีสถานพยาบาลและบุคลากรทางการแพทย์ ดังนี้

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลทุ่งน้อย จำนวน ๑ แห่ง โดย นายจรรย์ยุทธ ชาญณรงค์ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลทุ่งน้อย เป็นผู้กำกับดูแล ซึ่งมีบุคลากรทางการแพทย์ที่ปฏิบัติงานที่ ในสถานพยาบาลในเขตพื้นที่ ดังนี้

- นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ จำนวน ๑ คน
- เจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน จำนวน ๑ คน
- พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ จำนวน ๑ คน -
- อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวน 91 คน
- สถานพยาบาล คลินิก จำนวน 3 แห่ง

๔. ประเภทการเจ็บป่วย สาเหตุการป่วยและประเภทการเจ็บป่วยของประชาชน

สาเหตุการป่วย		สถิติระหว่างปีพ.ศ.2556-2559			
		มี.ค. ๒๕๕9	๒๕๕8	๒๕๕7	๒๕๕6
๑	โรคติดเชื้อและปรสิต	39	62	204	241
๒	เนื้องอก(รวมมะเร็ง)	-	-	1	34
๓	โรคเลือดและอวัยวะสร้างเลือดและความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับภูมิคุ้มกัน	19	37	86	3
๔	โรคเกี่ยวกับต่อมไร้ท่อ โภชนาการ และเมตาบอลิซึม	200	384	1,388	2,622
๕	ภาวะแปรปรวนทางจิตและพฤติกรรม	33	96	266	423
๖	โรคประสาท	30	80	228	185
๗	โรคตาารวมส่วนประกอบของตา	40	88	301	179
๘	โรคหูและปุ่มกกหู	147	284	1,082	850
๙	โรกระบบไหลเวียนโลหิต	234	372	1,912	1,055
๑๐	โรกระบบหายใจ	437	894	2,097	1,468
๑๑	โรกระบบย่อยอาหาร รวมโรคในช่องปาก	191	394	1,615	1,095
๑๒	โรคผิวหนังและเนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง	74	140	890	358
๑๓	โรกระบบกล้ามเนื้อโครงร่างและเนื้อเยื่อเสริม	275	473	1,556	1,230
๑๔	โรกระบบสืบพันธุ์ร่วมปัสสาวะ	77	273	91	81

๑๕	รูปร่างผิดปกติแต่กำเนิดการพิการจนผิดรูปแต่กำเนิดและโครโมโซมผิดปกติ	-	-	-	53
๑๖	อาการ,อาการแสดงและสิ่งผิดปกติที่พบได้จากการตรวจทางคลินิก	5	131	66	63
๑๗	การเป็นพิษและผลที่ตามมา	-	-	-	9
๑๘	อุบัติเหตุจากการขนส่งและผลที่ตามมา	1	8	32	6
๑๙	สาเหตุภายนอกอื่นๆที่ทำให้ผู้ป่วยตาย	6	37	145	132
		1,819	3,408	11,670	10,087

ที่มา: โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (ข้อมูล ณ มีนาคม ๒๕๕๙)

4.3 อาชญากรรม ตำบลทุ่งน้อย ไม่มีเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นภายในตำบล/หมู่บ้าน

4.4 ยาเสพติด ตำบลทุ่งน้อย ไม่มียาเสพติดเพื่อจำหน่าย หรือเสพ

4.5 การสังคมนาคราะห์ ตำบลทุ่งน้อย

ตารางแสดง : จำแนกการสังคมนาคราะห์ตามโครงการหลักประกันรายได้แก่ผู้สูงอายุ โครงการสนับสนุนการจัดสวัสดิการทางสังคมนาคราะห์ผู้ด้อยโอกาสทางสังคมนาคราะห์ และการสนับสนุนการสังคมนาคราะห์เบี้ยยังชีพผู้ป่วยเอดส์

หมู่ที่	ช่วงอายุ				ผู้พิการ	ผู้ป่วยเอดส์	หมายเหตุ
	60 - 69	70 - 79	80 - 89	90 +			
1	71	44	17	2	29		
2	72	56	17		36		
3	36	34	11	1	18		
4	106	67	19		38	1	
5	49	30	8		19	1	
6	41	15	11		7		
7	39	9	11		13		
รวม	414	255	94	3	160	2	

5. ระบบบริการพื้นฐาน

เส้นทางคมนาคม

ในเขตเทศบาลมีเส้นทางคมนาคมในพื้นที่เทศบาลที่เป็นถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ร้อยละ 7.61 เป้าหมายคือต้องการให้ได้มากกว่านี้หรือร้อยละ 100 โดยผู้บริหารมีนโยบายที่จะดำเนินการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กทุกสาย ปัญหาคือ เทศบาลไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากมีงบประมาณดำเนินการไม่เพียงพอจะดำเนินการได้ ปัจจุบันเทศบาลมีเส้นทางคมนาคมดังนี้

(1) การคมนาคม การจราจร

เส้นทางคมนาคมที่ใช้ติดต่อในเขตเทศบาลและพื้นที่ใกล้เคียงมีดังนี้

1.1) ทางหลวงแผ่นดิน

- หมายเลข - สายอำเภอ - อำเภอ
- หมายเลข - สาย - อำเภอ

1.2) สะพาน จำนวน 3 สะพาน

1.3) การจัดการขนส่งมวลชน -ไม่มี

1.4) ถนน

ถนนในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัด	จำนวน	1	สาย		
สภาพถนน	คอนกรีต	จำนวน	-	สาย	ระยะทาง - กม.
	ลาดยาง	จำนวน	1	สาย	ระยะทาง 5.2 กม.
	ลูกรัง	จำนวน	-	สาย	ระยะทาง - กม.
ถนนในความรับผิดชอบของทางหลวงชนบท		จำนวน	1	สาย	
สภาพถนน	คอนกรีต	จำนวน	-	สาย	ระยะทาง - กม.
	ลาดยาง	จำนวน	1	สาย	ระยะทาง 6.2 กม.
	ลูกรัง	จำนวน	-	สาย	ระยะทาง - กม.
ถนนของท้องถิ่น เทศบาลตำบลทุ่งน้อย		จำนวน	164	สาย	
สภาพถนน	คอนกรีต	จำนวน	50	สาย	ระยะทาง 16.414 กม.
	แอสฟัลท์ติก	จำนวน	-	สาย	ระยะทาง - กม.
	ลาดยาง	จำนวน	-	สาย	ระยะทาง - กม.
	ลูกรัง	จำนวน	83	สาย	ระยะทาง 134.716 กม.
	หินคลุก	จำนวน	31	สาย	ระยะทาง 65.467 กม.

6. ระบบเศรษฐกิจ

ตารางแสดง : จำแนกตามประเภทอาชีพ ข้อมูลความเป็นพื้นฐาน ระดับตำบล

ประเภทอาชีพ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	ชาย (คน)	%	หญิง (คน)	%	คน	%
เกษตรกรกรรม เช่น ทำนา ทำไร่ ทำสวน ประมง ปศุสัตว์ ฯลฯ	663	43.33	659	40.43	1,229	38.89
รับราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ	51	3.33	68	4.17	119	3.77
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	1	0.07	3	0.18	4	0.13
พนักงานบริษัท	3	0.20	3	0.18	6	0.19
รับจ้างทั่วไป	282	18.43	258	15.83	540	17.09
ค้าขาย	66	4.31	138	8.47	204	6.46
ธุรกิจส่วนตัว	38	2.48	34	2.09	72	2.28
อาชีพอื่น (นอกเหนือที่กล่าวมาแล้ว)	25	1.63	30	1.84	55	1.74
กำลังศึกษา	300	19.61	263	16.13	563	17.82

ไม่มีอาชีพ	101	6.60	174	10.67	275	8.70
รวม	1,530	100.00	1,630	100.00	3,160	100.00

ตารางแสดง รายได้เฉลี่ยครัวเรือน ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน ระดับตำบล

พื้นที่	จำนวนครัวเรือน	จำนวนคน	แหล่งรายได้ครัวเรือนเฉลี่ย (บาท/ปี)				รายได้ครัวเรือนเฉลี่ย (บาท/ปี)	รายได้บุคคลเฉลี่ย (บาท/ปี)
			อาชีพหลัก	อาชีพรอง	รายได้อื่น	ปลูกเลี้ยงหาเอง		
หมู่ที่ 1 ทุ่งน้อย	147	471	144,401	13,136	19,333	2,803	179,673	56,076
หมู่ที่ 2 ท่านา	181	655	178,569	120,575	19,708	28,052	346,904	95,862
หมู่ที่ 3 ท่าदान	109	378	187,821	47,908	23,560	16,422	275,711	79,504
หมู่ที่ 4 ทุ่งน้อย	744	744	190,240	49,753	16,450	3,887	260,330	75,930
หมู่ที่ 5 ท่าโบสถ์	102	336	232,059	86,029	19,216	27,794	365,098	110,833
หมู่ที่ 6 ท่ายา	91	276	274,857	56,659	13,059	18,033	362,609	119,556
หมู่ที่ 7 ท่าบัวทอง	89	300	181,045	43,180	11,455	19,534	255,213	75,713
ทุกพื้นที่	936	3,160	192,412	61,482	17,858	15,318	287,070	85,031

ข้อมูลจากงานพัฒนาชุมชน สำนักปลัดเทศบาล เมื่อ เดือน กุมภาพันธ์ 2558

ตารางแสดง : รายจ่ายเฉลี่ยครัวเรือน ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน ระดับตำบล

พื้นที่	จำนวนครัวเรือน	จำนวนคน	แหล่งรายจ่ายครัวเรือนเฉลี่ย (บาท/ปี)				รายจ่ายครัวเรือนเฉลี่ย (บาท/ปี)	รายจ่ายบุคคลเฉลี่ย (บาท/ปี)
			ต้นทุนการผลิต	อุปโภคบริโภคที่จำเป็น	อุปโภคบริโภคที่ไม่จำเป็น	ชำระหนี้สิน		
หมู่ที่ 1 ทุ่งน้อย	147	471	54,374	27,551	3,626	1,122	86,673	27,051
หมู่ที่ 2 ท่านา	181	655	26,724	32,098	18,390	9,961	87,173	24,089
หมู่ที่ 3 ท่าदान	109	378	63,560	48,206	9,402	42,468	163,636	47,186
หมู่ที่ 4 ทุ่งน้อย	744	744	76,913	44,044	9,335	12,664	142,956	41,695
หมู่ที่ 5 ท่าโบสถ์	102	336	117,206	48,314	28,422	23,627	217,569	66,048
หมู่ที่ 6 ท่ายา	91	276	99,176	24,423	8,368	39,725	171,692	56,609
หมู่ที่ 7 ท่าบัวทอง	89	300	87,128	40,261	12,548	24,359	164,297	48,741
ทุกพื้นที่	936	3,160	69,640	37,826	12,489	18,737	138,692	41,081

ตารางแสดง : ระดับความพึงพอใจ ปี 2558 ข้อมูลความเป็นพื้นฐาน ระดับตำบล

พื้นที่	ระดับความพึงพอใจของคน ในครัวเรือน
หมู่ที่ 1 พุ่งน้อย	7.35
หมู่ที่ 2 ท่านา	7.40
หมู่ที่ 3 ท่าตาน	7.34
หมู่ที่ 4 พุ่งน้อย	8.03
หมู่ที่ 5 ท่าโบสถ์	9.00
หมู่ที่ 6 ท่ายา	7.20
หมู่ที่ 7 ท่าบัวทอง	7.45
ระดับความพึงพอใจ	7.68

ข้อมูลจากงานพัฒนาชุมชน สำนักปลัดเทศบาล เมื่อ เดือน กุมภาพันธ์ 2558

ข้อมูลแหล่งเรียนรู้เกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจท้องถิ่น ดังนี้

ระบบ /แหล่งเรียนรู้	แกนนำ
1. ระบบการบริหารจัดการท้องถิ่น	
- การบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล	นายกเทศมนตรีตำบลพุ่งน้อย
- เวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้	นายกเทศมนตรีตำบลพุ่งน้อย
2. ระบบการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
- อนุรักษ์น้ำ แม่น้ำพิจิตรเก่า	นายมานิชญ์ คุ้มเวช
3. ระบบการดูแลสุขภาพชุมชนและอาสาสมัคร	
- กลุ่มสาธารณสุขมูลฐาน หมู่ 1	นายจำลอง พูนหมี่

ระบบ /แหล่งเรียนรู้	แกนนำ
- ภูมิปัญญาท้องถิ่นและการแพทย์แผนไทย หมู่ 2	นางกัญญา วงษ์ญาติ
- ภูมิปัญญาท้องถิ่นและการแพทย์แผนไทย หมู่ 3	นายจำเนียร เนตรคำ
4. ระบบเศรษฐกิจชุมชน	
- กลุ่มสตรีบ้านท่านา (ทำขนม) หมู่ 2	นางกัญญา วงษ์ญาติ
- กลุ่มปลูกข้าวชุมชนบ้านท่าตาน หมู่ 3	นายบุญช่วย จุลพันธ์, นายวิรัช แก้วมงคล
- กลุ่มปลูกข้าวชุมชนบ้านท่านา หมู่ 2	นางทิวา อาสว่าง
- กลุ่มถักเปล หมู่ 2	นางตะเภาแก้ว อ่อนเพชร
- กลุ่มประดิษฐ์ไม้กวาดทางมะพร้าว หมู่ 2	นางตะเภาแก้ว อ่อนเพชร
- กลุ่มทำบายศรีงานพิธีต่างๆ หมู่ 2	นางสาวซ้อย ขวัญเรือน
- หมอพันตาแดง	นายดี รอดเรือง
- กลุ่มเบญจรงค์น้ำทองหมู่ 3	นายบำรุง อ่อนน้อม
- กลุ่มตัดกระดาษบังตา/งานบวช/งานแต่ง	นางบังอร ม่วงเกตุ
- กลุ่มถักแหจับปลา หมู่ 3	นายวิชัย ทองศรี
- กลุ่มถักไม้กวาดทางมะพร้าว หมู่ 3	นายกฤษ ชมเมือง
- กลุ่มผลิตขนมไทย หมู่ 3	นางบุญเรือง สุขสมบูรณ์
- นวดแผนโบราณ	นายจำเนียร เนตรคำ
- กลุ่มผลิตสมุนไพรกำจัดแมลง , ฮอร์โมนต่างๆ	นางปราวানা บัวเขียว , นางสาววรรณ เมืองฤทธิ์
- ผลิตยาสมุนไพรพื้นบ้าน	นายประสิทธิ์ มีเพ็ชร
- หมอพันเป่า	นางซุ้ม สังข์ทับ
- หมอทำขวัญนาค , บ่าวสาว	นายสะอาด อินรูป
- กลุ่มทำไม้กวาดทางมะพร้าวหมู่ 4	นายทองอยู่ สุขหรั่ง , นายแป๊ะ เม่นเกิด นายประเสริฐ อ่วมเหลี่ยม
- หมอวนเปีย	นางทองใบ รุ่งกระจ่าง
- หมอทำขวัญนาค	นายตึก ศรีอินทร์ , นายจรัญ บัวทอง
- หมอพันหมอเป่า	นายอนันต์ นุชสนธ์ , นายประเสริฐ
- กลุ่มจักสานไม้ไผ่ หมู่ 4	นายสร้อย บุญเลิศ , นางพะยอม บุญเลิศ นายจำเนียร ยาสุข
- นวดแผนไทย หมู่ 4	นางมานิตา อาสว่าง
- กลุ่มตัดเย็บเสื้อผ้า หมู่ 4	นางทัศนีย์ สอนมา , นางทวีป จันทร์เถื่อน

ระบบ /แหล่งเรียนรู้	แกนนำ
- กลุ่มปุ๋ยหมักชีวภาพและน้ำหมักชีวภาพ หมู่ 3	พันตรีสมพงษ์ คงสบาย
- กลุ่มปุ๋ยหมักชีวภาพและน้ำหมักชีวภาพ หมู่ 6	นายวิฑูร เมืองฤทธิ
- กลุ่มสตรีทำไม้กวาดหมู่ 7	นางลำ่า พุ่มสว่าง
- ประชาชนชาวบ้านหมู่ 7	นายบุญสุข บุญเลิศ
- กลุ่มประมงหมู่ 7	นายสนม พุ่มสว่าง
- กลุ่มทำไม้กวาดดอกหญ้าทำดอกไม้จันทน์ หมู่ 1	นางสายทอง จุลพันธ์
5. ระบบภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมชุมชน	
- ประเพณีงานเพ็งเดือนสาม วัดทุ่งน้อย	นางทิวา อาสว่าง , นายไฉน ศรีอินทร์
- ประเพณีสงกรานต์ตำบลทุ่งน้อย	นางทิวา อาสว่าง , นายไฉน ศรีอินทร์
- ประเพณีงานแห่เทียนเข้าพรรษา	นางทิวา อาสว่าง , นายไฉน ศรีอินทร์
- ประเพณีแข่งขันเรือยาวประจำตำบล	นางทิวา อาสว่าง , นายไฉน ศรีอินทร์
- ประเพณีสลากภัต	นางทิวา อาสว่าง , นายไฉน ศรีอินทร์
- ชมรมรักษาสภาพหมู่ 4	นางวิไลวรรณ อินอัน
- ชมรมกลองยาวตำบลทุ่งน้อย	นายเข้ม สายสุจริต , นายพิมาย อินอัน
6. ระบบองค์การการเงินและสวัสดิการ	
- กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน หมู่ 1	นายประสิทธิ์ บัวทอง
- กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน หมู่ 2	นางทิวา อาสว่าง
- กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน หมู่ 3	นายเรือง เมืองฤทธิ
- กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน หมู่ 4	นายชนะ กลั่นนุช
- กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน หมู่ 5	นายสุชาติ พูนหมี่
- กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน หมู่ 6	นางสำเนียง ศรีอินทร์
- กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน หมู่ 7	นายสนม พุ่มสว่าง
- ชมรมผู้สูงอายุหมู่ 7	นายเข้า เทียงตรง

7. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ) (Local Sufficiency Economy Plan : LSEP) ตำบลทุ่งน้อย มีข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้าน โดยแยกข้อมูลด้านการเกษตร ด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร ด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) ดังนี้

6.1.1 หมู่บ้าน/ชุมชน...ท่าโพธิ์...หมู่ที่...1...ตำบล...ทุ่งน้อย...เทศบาล...ตำบลทุ่งน้อย
อำเภอ...โพทะเล...จังหวัด...พิจิตร...จำนวนประชากรทั้งหมด...446...คน ชาย...227...คน หญิง...219...คน
ครัวเรือนทั้งหมด...147...ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด...2,712...ไร่

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
2.1) ทำนา	<input checked="" type="checkbox"/> ในเขตชลประทาน	...128...ครัวเรือน ...1,680...ไร่	...700...กก./ไร่	...3,000...บาท/ไร่	...4,200...บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> นอกเขตชลประทานครัวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
2.2) ทำสวน	สวน...มะนาว.....	...15...ครัวเรือน ...82...ไร่	...1,300...กก./ไร่	...43,000...บาท/ไร่	...58,000...บาท/ไร่
	สวน...กล้วยน้ำว้า...	...5...ครัวเรือน ...25...ไร่	...1,000...กก./ไร่	...4,500...บาท/ไร่	...18,000...บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> อื่นๆ โปดระบ ...ปลูกชำ.....	...24...ครัวเรือน ...110...ไร่	...1,000...กก./ไร่	...10,000...บาท/ไร่	...18,000...บาท/ไร่
2.4) อื่นๆ	<input type="checkbox"/> อื่นๆ โปดระบครัวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่

6.1.2 หมู่บ้าน/ชุมชน...ท่านา...หมู่ที่...2...ตำบล...ทุ่งน้อย...เทศบาล...ตำบลทุ่งน้อย
อำเภอ...โพทะเล...จังหวัด...พิจิตร...จำนวนประชากรทั้งหมด...627...คน ชาย...290...คน หญิง...337...คน
ครัวเรือนทั้งหมด...195...ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด...3,981...ไร่

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
2.1) ทำนา	<input checked="" type="checkbox"/> ในเขตชลประทาน	...105...ครัวเรือน ...2,550...ไร่	...800...กก./ไร่	...4,000...บาท/ไร่	...5,040...บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> นอกเขตชลประทานครัวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
2.2) ทำสวน	สวน...มะนาว.....	...5...ครัวเรือน ...20...ไร่	...1,500...กก./ไร่	...45,000...บาท/ไร่	...60,000...บาท/ไร่
	สวน...ฝรั่ง.....	...3...ครัวเรือน ...5...ไร่	...1,000...กก./ไร่	...8,000...บาท/ไร่	...30,000...บาท/ไร่
2.3) ทำไร่	<input type="checkbox"/> ไร่อ้อยครัวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> ไร่ข้าวโพดครัวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่

	<input type="checkbox"/> ไรมันสำปะหลังคริวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> อื่นๆ โปดระบุนปลูกข้าว.....	..112..คริวเรือน ..350..ไร่	..1,000..กก./ไร่	..10,000..บาท/ไร่	..18,000..บาท/ไร่
2.4) อื่นๆ	<input type="checkbox"/> อื่นๆ โปดระบุนคริวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่

6.1.3 หมู่บ้าน/ชุมชน.....ท่าदान.....หมู่ที่ 3 ตำบล.....ทุ่งน้อย.....เทศบาลตำบลทุ่งน้อย
อำเภอ.....โพทะเล.....จังหวัด.....พิจิตร.....จำนวนประชากรทั้งหมด.....366.....คน ชาย.....174.....คน หญิง
192.....คน คริวเรือนทั้งหมด.....112.....คริวเรือน พื้นที่ทั้งหมด.....2,925.....ไร่

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
2.1) ทำนา	<input checked="" type="checkbox"/> ในเขตชลประทาน	..80..คริวเรือน ..2,016.....ไร่	..600..กก./ไร่	4,000.....บาท/ไร่	..4,800.....บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> นอกเขตชลประทานคริวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
2.2) ทำสวน	สวน.....มะนาว.....	..20..คริวเรือน ..125.....ไร่	..1,300..กก./ไร่	..43,000.....บาท/ไร่	58,000.....บาท/ไร่
	สวน.....กล้วยน้ำว้า.....	..5..คริวเรือน ..25.....ไร่	..1,100..กก./ไร่	..1,200.....บาท/ไร่	..6,800.....บาท/ไร่
	สวน.....ลำไย.....	..2..คริวเรือน ..3.....ไร่	..1,5000..กก./ไร่	..8,000.....บาท/ไร่	..40,000.....บาท/ไร่
2.3) ทำไร่	<input type="checkbox"/> ไร้อ้อยคริวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> ไรข้าวโพดคริวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> ไรมันสำปะหลังคริวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> อื่นๆ โปดระบุนปลูกข้าว.....	..24..คริวเรือน ..110.....ไร่	..1,000..กก./ไร่	..10,000.....บาท/ไร่	..18,000.....บาท/ไร่
2.4) อื่นๆ	<input type="checkbox"/> อื่นๆ โปดระบุนคริวเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่

6.1.4 หมู่บ้าน/ชุมชน.....ทุ่งน้อย.....หมู่ที่ 4 ตำบล.....ทุ่งน้อย.....เทศบาลตำบลทุ่งน้อย.....
อำเภอ.....โพทะเล.....จังหวัด.....พิจิตร.....จำนวนประชากรทั้งหมด.....727.....คน ชาย.....370.....คน
หญิง.....57.....คน คริวเรือนทั้งหมด.....210.....คริวเรือน พื้นที่ทั้งหมด.....2,400.....ไร่

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
2.1) ทำนา	<input checked="" type="checkbox"/> ในเขตชลประทาน	..40..คริวเรือน ..1,290.....ไร่	..800..กก./ไร่	5,000.....บาท/ไร่	..5,040.....บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> นอกเขตชลประทานคริวเรือนกก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่

	ไร่			
2.2) ทำสวน	สวน...มะนาว.....	...20...คร้วเรือน ...85...ไร่	...1,500...กก./ไร่	...45,000...บาท/ไร่	60,000...บาท/ไร่
	สวน...กล้วยน้ำว้า...	...5...คร้วเรือน ...20...ไร่	...1,100...กก./ไร่	...15,000...บาท/ไร่	...6,600...บาท/ไร่
	สวน...ฝรั่ง.....	...3...คร้วเรือน ...5...ไร่	...1,000...กก./ไร่	...6,000...บาท/ไร่	...12,000...บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> อื่นๆ โปรดระบุ ...ปลูกซ้ำ.....	...50...คร้วเรือน ...225...ไร่	...1,000...กก./ไร่	...10,000...บาท/ไร่	...18,000...บาท/ไร่
2.4) อื่นๆ	<input type="checkbox"/> อื่นๆ โปรดระบุคร้วเรือนไร่กก./ไร่บาท/ไร่บาท/ไร่

6.1.5 หมู่บ้าน/ชุมชน...ท่าโบสถ์...หมู่ที่ 5 ตำบล...ทุ่งน้อย...เทศบาล...ตำบลทุ่งน้อย
อำเภอ...โพทะเล...จังหวัด...พิจิตร...จำนวนประชากรทั้งหมด...343...คน ชาย...167...คน หญิง...76...คน
คร้วเรือนทั้งหมด...103...คร้วเรือน พื้นที่ทั้งหมด...1,862...ไร่

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
2.1) ทำนา	<input checked="" type="checkbox"/> ในเขตชลประทาน	...100...คร้วเรือน ...1,100...ไร่	...800...กก./ไร่	5,000...บาท/ไร่	...5,040...บาท/ไร่
2.2) ทำสวน	สวน...มะนาว.....	...30...คร้วเรือน ...150...ไร่	...1,500...กก./ไร่	...45,000...บาท/ไร่	60,000...บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> อื่นๆ โปรดระบุ ...ปลูกซ้ำ.....	...20...คร้วเรือน ...85...ไร่	...1,000...กก./ไร่	...10,000...บาท/ไร่	...18,000...บาท/ไร่

6.1.6 หมู่บ้าน/ชุมชน...ท่ายา...หมู่ที่ 6 ตำบล...ทุ่งน้อย...เทศบาล...ตำบลทุ่งน้อย
อำเภอ...โพทะเล...จังหวัด...พิจิตร...จำนวนประชากรทั้งหมด...243...คน ชาย...119...คน หญิง...124...คน
คร้วเรือนทั้งหมด...100...คร้วเรือน พื้นที่ทั้งหมด...2,425...ไร่

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
2.1) ทำนา	<input checked="" type="checkbox"/> ในเขตชลประทาน	...86...คร้วเรือน ...1,680...ไร่	...800...กก./ไร่	5,000...บาท/ไร่	...5,040...บาท/ไร่
2.2) ทำสวน	สวน...มะนาว.....	...50...คร้วเรือน ...165...ไร่	...1,500...กก./ไร่	...45,000...บาท/ไร่	60,000...บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> ไร่มันสำปะหลัง	...1...คร้วเรือน ...3...ไร่	...6,000...กก./ไร่	...6,000...บาท/ไร่	...10,800...บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> อื่นๆ โปรดระบุ ...ปลูกซ้ำ.....	...30...คร้วเรือน ...180...ไร่	...1,000...กก./ไร่	...10,000...บาท/ไร่	...18,000...บาท/ไร่

6.1.7 หมู่บ้าน/ชุมชน...ท่าบัวทอง...หมู่ที่ 7 ตำบล...ทุ่งน้อย...เทศบาล...ตำบลทุ่งน้อย

อำเภอ โพนทะเล จังหวัด พิจิตร จำนวนประชากรทั้งหมด 378 คน ชาย 174 คน หญิง 204 คน
 ครัวเรือนทั้งหมด 107 ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด 1,500 ไร่

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
2.1) ทำนา	<input checked="" type="checkbox"/> ในเขตชลประทาน	83 ครัวเรือน 812 ไร่	800 กก./ไร่	7,250 บาท/ไร่	4,800 บาท/ไร่
	<input type="checkbox"/> นอกเขตชลประทาน	24 ครัวเรือน 100 ไร่	1,000 กก./ไร่	8,000 บาท/ไร่	10,000 บาท/ไร่
2.2) ทำสวน	สวน ผลไม้	10 ครัวเรือน 10 ไร่	1,000 กก./ไร่	8,000 บาท/ไร่	10,000 บาท/ไร่
	สวน พืชผักสวนครัว เช่น แตงกวา มะเขือ	5 ครัวเรือน 50 ไร่	950 กก./ไร่	1,800 บาท/ไร่	7,600 บาท/ไร่
	สวน มะนาว	8 ครัวเรือน 18 ไร่	1,500 กก./ไร่	45,000 บาท/ไร่	60,000 บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> ไร่ข้าวโพด (ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์)	10 ครัวเรือน 70 ไร่	1,000 กก./ไร่	4,130 บาท/ไร่	7,125 บาท/ไร่
	<input checked="" type="checkbox"/> ไร่มันสำปะหลัง	2 ครัวเรือน 30 ไร่	6,000 กก./ไร่	2,000 บาท/ไร่	10,800 บาท/ไร่
2.4) อื่นๆ	<input checked="" type="checkbox"/> อื่นๆ โปรดระบุ	30 ครัวเรือน			
	ปลูกข้าว	150 ไร่	1,000 กก./ไร่	10,000 บาท/ไร่	18,000 บาท/ไร่

8. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

ประวัติความเป็นมาด้านศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมของตำบลทุ่งน้อย เป็นตำบลที่แยกมาจากตำบลวัดขวาง ตามตำนานของบ้านนั้นอาจมาจากในสมัยก่อนจะเต็มไปด้วยป่าไม้ มีทุ่งน่าน้อยมาก จึงเรียกว่าทุ่งน้อย ระยะทางจากอำเภอโพทะเลถึงตำบลทุ่งน้อย 9 กิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 7 หมู่บ้าน

สถานที่สำคัญในอดีตและปัจจุบันในตำบล วัดทุ่งน้อย เดิมมีชื่อว่าวัดราษฎร์บูรณะ นาย หนูน บัญเพชร เป็นเจ้าของที่ดินบริเวณนั้นได้พบแทนพระพุทธรูปเก่าแก่ จึงขออนุญาตสร้างบูรณะขึ้นเป็นวัดเมื่อปี พ.ศ.2401 โดยมีพระสุทโกลม มาเป็นเจ้าอาวาสและเป็นผู้นำสร้างขึ้นมา ต่อมาวัดได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาตามลำดับ มีเสนาสนะต่างๆมากมาย ซึ่งมีรายนามเจ้าอาวาส ดังต่อไปนี้

- | | | |
|--------------------|--------------------------|---------------------|
| 1. พระสุทโกลม | 2. พระสมุห์สง่า | 3. พระอาจารย์ผิน |
| 4. พระอาจารย์ดำ | 5. พระอาจารย์หนู | 6. พระครูศรีโสภณ |
| 7. อาจารย์ผล | 8. อาจารย์ช้อย | 9. อาจารย์ฟุ้ง |
| 10. อาจารย์เงิน | 11. อาจารย์แห | 12. เจ้าอธิการกวี |
| 13. พระอธิการแผ้ว | 14. เจ้าอธิการประสิทธิ์ | 15. เจ้าอธิการบรรจง |
| 16. พระอธิการประสพ | 17. พระครูพิพัฒนธรรมโกศล | |

โดยพระครูพิพัฒนธรรมโกศล ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 เป็นต้นมานอกจากนี้ภายในวัดยังมีวิหารหลวงพ่อด มีประวัติสังเขป ดังนี้

หลวงพ่อด (วัดทุ่งน้อย) จากการสืบค้นของ ศึกษาสุธีร์ ภูวสรรเพ็ชญ์ อดีตศึกษาธิการอำเภอโพทะเล ปี พ.ศ.2524 มีใจความดังนี้ เมื่อประมาณ 300 ปีเศษมาแล้ว ได้มีมูลดินเป็นโคกใหญ่อยู่ในป่าหนาทึบ มี

ประชาชนไปหาเห็ดและค้ายื่นบริเวณนั้น บังเอิญพบเศียรหลวงพ่อดำขึ้นมาจากดิน ลองขุดดูจึงรู้ว่า เป็นเศียร พระพุทธรูป ประชาชนต่างพากันไปกราบไหว้ขอน้ำมนต์อาบและกินเป็นสิริมงคล จึงเกิดความศรัทธาให้ แพร่กระจายไปไกลมาก ต่อมา มีนักการพนันคนหนึ่งไปบนขอให้ร่ำรวยในการไปเล่นการพนัน ถ้าไม่รวยจะกลับมาตี ให้ละ แต่นักพนันคนนั้นไม่ประสบความสำเร็จจึงมาตีหลวงพ่อดำจนละ ในคืนนั้นนักการพนันทั้งมือและเท้าบวม ทั้งตัวจึงต้องไปกราบขอขมาหลวงพ่อดำ โดยมีบายศรี ซ้าย – ขวา ร่มกระดาด 1 คัน ดอกไม้ ธูป เทียน – ทอง และ นำน้ำไปทำน้ำมนต์อาบและดื่มจึงหาย และอีกเรื่องยังมีพ่อค้าชาวข่าวจีนชื่อ งวนกี ได้นำเรือบรรทุกข้าวเปลือกไป ขายโดยผ่านบริเวณนั้น จึงยกมือไหว้และบนให้ขายข้าวได้ราคาดี เมื่อกลับมาจะทำร่มคันใหญ่ และปลูกโรงให้ พอประมาณ ชาวข่าวนั้นก็ประสบความสำเร็จตามที่ขอไว้ จึงดำเนินการตามที่ขอไว้ทำให้ผู้คนเคารพศรัทธามาก ขึ้นจนถึงปัจจุบัน ต่อมาในสมัย พระครูศรีโสภณเป็นเจ้าอาวาสวัดทุ่งน้อย จึงชักชวนประชาชนอันเชิญหลวงพ่อดำ มาประดิษฐานในวัดทุ่งน้อย แต่เหตุการณ์กลับไม่ยักดังที่คิดเพราะประชาชนจำนวนมากไม่สามารถยกหลวงพ่อดำ ขึ้น จึงปรึกษากันนำช้างมาผูก แต่ก็ไม่สำเร็จ หมดปัญญา จึงทำการเสี่ยงทายโดยพิธีแม่โพสพว่าถ้าจะไปอยู่วัดทุ่ง น้อยขอให้ยกขึ้น นำอัครวรย์สามารถยกเศียรหลวงพ่อดำขึ้น จึงนำมาประดิษฐานในวิหารปัจจุบัน จากคำบอกเล่า ของชาวบ้านในละแวกนั้น จากลักษณะของหลวงพ่อดำน่าจะเป็นพระพุทธรูปสมัยสุโขทัย

วัดถ่อน้อย (วัดท่าโบสถ์) อยู่ในเขตหมู่ที่ 7 ตำบลทุ่งน้อย ในตำนานจัดได้ว่าเป็นวัดเก่าแก่และ สำคัญที่สุดในอดีตเคยมีโบสถ์ และเสนาสนะเก่าๆอยู่ แต่ในปัจจุบันได้ถูกรื้อถอนสร้างของใหม่ เหลือเพียงใบเสมา สลักด้วยหินแต่ชำรุดเกือบวางไว้ในพระอุโบสถ มีใบที่สมบูรณ์ตั้งอยู่หน้าอุโบสถเก่าวัดท่าบัว โดยปรับปรุงเมื่อ 11 พฤษภาคม พ.ศ.2522 ปัจจุบันพระครูพิพิธธม.มปโชติเป็นเจ้าอาวาส

บุคคลสำคัญในอดีตและปัจจุบันในตำบล

- | | |
|-----------------------|----------------------|
| 1. กำนันพูล ศักดิ์ดี | 2. กำนันพ่วง นาคสุข |
| 3. กำนันแถม บัวทอง | 4. กำนันสะอาด บัวทอง |
| 5. กำนันไฉน ศรีอินทร์ | 6. กำนันทิวา อาสว่าง |

ประเพณี

- 1) งานประเพณีปิดทองไหว้พระ งานเพ็งเดือนสาม เดือนกุมภาพันธ์ กิจกรรม โดยสังเขป ทำบุญตักบาตร ปิดทองไหว้พระ, จัดการแข่งขันกีฬาภายในตำบล
- 2) งานประเพณีสงกรานต์ เดือนเมษายน กิจกรรมโดยสังเขป ทำบุญตักบาตร,รดน้ำ ดำหัวผู้สูงอายุ
- 3) งานประเพณีปิดทองไหว้พระ งานเพ็งเดือนสิบเอ็ด เดือนตุลาคม กิจกรรมโดยสังเขป ทำบุญตักบาตร ปิดทองไหว้พระ,จัดการแข่งขันเรือยาวประเพณี
- 4) งานประเพณีลอยกระทง เดือนพฤศจิกายน กิจกรรมโดยสังเขป ทำบุญตักบาตร, จัดงานลอยกระทงในเวลาากลางคืนที่วัด
- 5) กิจกรรมส่งเสริมพระพุทธศาสนา เนื่องในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา คือ วันมาฆบูชา,วันวิสาขบูชา,อาสาฬหบูชา เดือนกุมภาพันธ์, พฤษภาคม,กรกฎาคม กิจกรรมโดยสังเขป ทำบุญตัก บาตร,ฟังพระธรรมเทศนา,เวียนเทียน

6) งานประเพณีเข้าพรรษา เดือนกรกฎาคมกิจกรรมโดยสังเขป ทำบุญตักบาตร, ถวายเทียนพรรษาและผ้าอาบน้ำฝน, ถวายศีลภาวนาปฏิบัติธรรม

7) งานประเพณีออกพรรษา เดือนตุลาคม กิจกรรมโดยสังเขป ทำบุญตักบาตร, ตักบาตรเทโวโลหณะ

9. ทรัพยากรธรรมชาติ ตำบลทุ่งน้อย ส่วนใหญ่มีแหล่งกักเก็บน้ำ ดังนี้

พิกัด						ความจุ	ปริมาณน้ำ		การใช้ประโยชน์		ผลประโยชน์ที่ได้รับ	
ที่	ชื่อแหล่งน้ำ	หมู่บ้าน	ชื่อบ้าน	Lat.	Long	ลบ.ม.	ความจุเก็บ กัก ลบ.ม.	ความจุ ปัจจุบัน ลบ.ม.	อุปโภค บริโภค	เพื่อ การเกษตร	พื้นที่ การเกษตร (ไร่)	ประชากร (คน)
1	หนองบอน	1	ท่าโพธิ์	16.128604	100.346931	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
2	หนองผักบั้ง ล้อม	1	ท่าโพธิ์	16.121673	100.346086	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
3	หนองดักลอบ	1	ท่าโพธิ์	16.131708	100.348057	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
4	หนองจอก	1	ท่าโพธิ์	16.117115	100.348865	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
5	หนองหมู	2	บ้านท่านา	16.100946	100.307833	12,800	12,800	10,000		✓	223	45
6	หนองยาว	2	บ้านท่านา	16.096020	100.305213	16,000	16,000	12,000		✓	298	60
7	หนองอ้อ	2	บ้านท่านา	16.101578	100.301426	1,000	1,000	1,000		✓	74	15
8	หนองเต่า	4	บ้านทุ่งน้อย	16.132345	100.343129	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
9	หนองบน	4	บ้านทุ่งน้อย	16.138305	100.335430	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
10	หนองต้นทอง	4	บ้านทุ่งน้อย	16.132233	100.327968	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
11	หนองงูเห่า	4	บ้านทุ่งน้อย	16.136820	100.340315	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
12	หนองลาด	4	บ้านทุ่งน้อย	16.131751	100.340444	ไม่มีสภาพเดิม	-	-		✓	-	-
13	หนองลุ่ม	4	บ้านทุ่งน้อย	16.131518	100.336500	3,000	3,000	3,000		✓	128	26
14	บึงสนุ่น	7	บ้านท่าบัวทอง	16.132106	100.280993	283,200	283,200	180,000		✓	735	147

10. ด้านงบประมาณ ของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

รายรับปีงบประมาณ 2559 ประมาณการไว้ รวมทั้งสิ้น 19,200,000.00 บาท

รายรับ	รายรับจริง ปี 2558	ประมาณการ ปี 2559	ประมาณการ ปี 2560
รายได้จัดเก็บเอง			
หมวดภาษีอากร	156,160.00	172,000.00	173,000.00
หมวดค่าธรรมเนียมค่าปรับและใบอนุญาต	178,806.00	185,500.00	204,500.00
หมวดรายได้จากทรัพย์สิน	249,672.24	326,000.00	256,000.00
หมวดรายได้เบ็ดเตล็ด	127,795.00	55,000.00	43,000.00
หมวดรายได้จากทุน	0.00	1,500.00	1,500.00
รวมรายได้จัดเก็บเอง	712,489.24	740,000.00	678,000.00
รายได้ที่รัฐบาลเก็บแล้วจัดสรรให้องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น			
หมวดภาษีจัดสรร	12,895,581.27	13,460,000.00	13,522,000.00
รวมรายได้ที่รัฐบาลเก็บแล้วจัดสรรให้องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น	12,895,581.27	13,460,000.00	13,522,000.00
รายได้ที่รัฐบาลอุดหนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น			
หมวดเงินอุดหนุนทั่วไป	3,600,260.00	5,000,000.00	14,000,000.00
รวมรายได้ที่รัฐบาลอุดหนุนให้องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น	3,600,260.00	5,000,000.00	14,000,000.00
รวม	17,208,330.51	19,200,000.00	28,200,000.00

รายจ่ายจริงและประมาณรายจ่าย

รายจ่าย	รายจ่ายจริง ปี 2558	ประมาณการ ปี 2559	ประมาณการ ปี 2560
งบกลาง	422,325.00	760,000.00	8,872,000.00
งบบุคลากร (หมวดเงินเดือน ค่าจ้างประจำ และค่าจ้างชั่วคราว)	4,359,969.00	6,612,030.00	9,352,620.00
งบดำเนินการ (หมวดค่าตอบแทนใช้สอยและวัสดุ และ หมวดค่าสาธารณูปโภค)	5,148,217.00	6,976,030.00	6,817,330.00
งบลงทุน (หมวดค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง)	3,271,048.00	3,216,450.00	1,963,800.00
งบรายจ่ายอื่น (หมวดรายจ่ายอื่น)	0.00	5,000.00	5,000.00

งบเงินอุดหนุน (หมวดเงินอุดหนุน)	1,020,689.99	1,630,490.00	1,189,250.00
รวมจ่ายจากงบประมาณ		19,200,000.00	28,200,000.00
รวม	15,488,715.23	19,200,000.00	28,200,000.00

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560
ของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย
อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

ด้าน	ยอดรวม
ด้านบริหารงานทั่วไป	รวม 9,912,060.00 บาท
แผนงานบริหารงานทั่วไป	9,840,060.00 บาท
แผนงานการรักษาความสงบภายใน	72,000.00 บาท
ด้านบริการชุมชนและสังคม	รวม 9,415,940.00 บาท
แผนงานการศึกษา	2,872,050.00 บาท
แผนงานสาธารณสุข	1,367,000.00 บาท
แผนงานสังคมสงเคราะห์	-
แผนงานเคหะและชุมชน	4,654,890.00 บาท
แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน	85,000.00 บาท
แผนงานการศาสนาวัฒนธรรมและนันทนาการ	437,000.00 บาท
ด้านเศรษฐกิจ	รวม - บาท
แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	-
แผนงานการเกษตร	-
แผนงานการพาณิชย์	-
ด้านการดำเนินงานอื่น	รวม 8,872,000.00 บาท
แผนงานงบกลาง	8,872,000.00 บาท
งบประมาณรายจ่ายทั้งสิ้น	28,200,000.00 บาท
ค่าใช้จ่ายในการบริหารงานบุคคล (ที่ตั้งจ่ายจากรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุนทุกประเภท)	ตั้งจ่ายรวมทั้งสิ้น
(1) เงินเดือน/ค่าจ้างประจำ	5,961,980.00 บาท
(2) ค่าจ้างชั่วคราว	766,000.00 บาท
(3) ค่าการศึกษาบุตร	35,000.00 บาท
(4) เงินประโยชน์ตอบแทนอื่น	140,000.00 บาท
(5) เงินสมทบประกันสังคม	50,000.00 บาท
(6) สมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ	300,000.00 บาท
(7) ค่าเช่าบ้าน	166,000.00 บาท

(8) ค่าช่วยเหลือค่าทำศพ	20,000.00 บาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น	7,438,980.00 บาท
หมายเหตุ คิดเป็นร้อยละ 26.38 ของรายจ่ายที่ตั้งจากรายจ่ายประจำปี 2560	

ส่วนที่ 2 สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2557-2560)

1. สรุปผลการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ และการเบิกจ่ายงบประมาณในปีงบประมาณ

พ.ศ. 2557-2560

1.1 สรุปสถานการณ์การพัฒนา การตั้งงบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณ

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2557-2559) ตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 โดยผ่านการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น การจัดเวทีประชาคม การประชุมกรรมการชุมชน เพื่อรับฟังปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในพื้นที่ ก่อนนำมาจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาพื้นที่ ที่บรรจุไว้ในแผนพัฒนา 3 ปี ต่อไป เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้แผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2557-2559) โดยได้กำหนดโครงการที่จะดำเนินการตามแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2557-2559)

ยุทธศาสตร์	2557		2558		2559	
	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ
บริหารจัดการทรัพยากรน้ำ สิ่งแวดล้อม พลังงาน และการท่องเที่ยว	4	70,000.00	5	210,000.00	5	1,050,000.00
เพิ่มขีดความสามารถแข่งขันภาคการเกษตร/นอกภาคการเกษตรและสินค้าข้าว	118	20,599,775.00	138	29,309,500.00	22	76,133,000.00
แก้ไขปัญหาและมุ่งพัฒนาสังคมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	54	3,350,000.00	46	7,080,000.00	45	4,710,000.00
พัฒนาองค์กรด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาล	58	5,529,000.00	37	7,840,000.00	21	1,410,000.00
สร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	3	190,000.00	2	120,000.00	2	120,000.00
พัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา และระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลาย เพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ	13	1,710,000.00	8	1,350,000.00	8	1,350,000.00
รวม	250	31,448,775.00	236	45,909,500.00	103	84,773,000.00

การจัดทำงบประมาณ ผู้บริหารเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้ข้อบัญญัติงบประมาณ โดยมีโครงการที่บรรจุอยู่ในข้อบัญญัติงบประมาณ จำนวน 58 โครงการ งบประมาณ 5,061,610 บาท สามารถจำแนกตามยุทธศาสตร์ ได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์	โครงการ	งบประมาณตามข้อบัญญัติ
บริหารจัดการทรัพยากรน้ำ สิ่งแวดล้อม พลังงาน และการท่องเที่ยว	-	-
เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคการเกษตร/นอกภาคการเกษตรและสินค้าข้าว	20	1,718,430.00
แก้ไขปัญหาและมุ่งพัฒนาสังคมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	19	988,000.00
พัฒนาองค์กรด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาล	14	1,060,900.00
สร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	-	-
พัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา และระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลาย เพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ	5	1,294,280.00
รวม	58	5,061,610.00

➤ **ปีงบประมาณ พ.ศ. 2558** เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2558-2560) ตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 โดยผ่านการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น การจัดเวทีประชาคม การประชุมกรรมการชุมชน เพื่อรับฟังปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในพื้นที่ ก่อนนำมาจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาพื้นที่ ที่บรรจุไว้ในแผนพัฒนา 3 ปี ต่อไปเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้แผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2558-2560) โดยได้กำหนดโครงการที่จะดำเนินการตามแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2558-2560)

ยุทธศาสตร์	2558		2559		2560	
	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ
บริหารจัดการทรัพยากรน้ำ สิ่งแวดล้อม พลังงาน และการท่องเที่ยว	4	40,000.00	4	40,000.00	4	40,000.00
เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคการเกษตร/นอกภาคการเกษตรและสินค้าข้าว	99	107,138,800.00	38	22,559,400.00	43	27,554,900.00
แก้ปัญหาและมุ่งพัฒนาสังคมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	43	10,425,000.00	33	3,265,000.00	33	3,745,000.00
พัฒนาองค์กรด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาล	52	13,095,000.00	16	5,657,000.00	14	857,000.00
การสร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	3	283,000.00	3	343,000.00	3	403,000.00
พัฒนาคุณภาพ มาตรฐานการศึกษาและระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลาย	6	1,690,000.00	7	1,460,000.00	7	1,490,000.00
รวม	207	132,671,800.00	101	33,324,400.00	104	34,089,900.00

การจัดทำงบประมาณ ผู้บริหารเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้ข้อบัญญัติงบประมาณ โดยมีโครงการที่บรรจุอยู่ในข้อบัญญัติงบประมาณ จำนวน 96 โครงการ งบประมาณ 10,660,720 บาท สามารถจำแนกตามยุทธศาสตร์ได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์	โครงการ	งบประมาณตามข้อบัญญัติ
บริหารจัดการทรัพยากรน้ำ สิ่งแวดล้อม พลังงานและการท่องเที่ยว	1	15,000.00
เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคการเกษตร/นอกภาคการเกษตรและสินค้าข้าว	44	5,826,400.00
แก้ปัญหาและมุ่งพัฒนาสังคมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	27	1,158,000.00
พัฒนาองค์กรด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาล	20	2,399,220.00
การสร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	-	-
พัฒนาคุณภาพ มาตรฐานการศึกษาและระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลาย	4	1,262,100.00
รวม	96	10,660,720.00

➤ **ปีงบประมาณ พ.ศ. 2559** เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2559-2561) ตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 โดยผ่านการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น การจัดเวทีประชาคม การประชุมกรรมการชุมชน เพื่อรับฟังปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในพื้นที่ ก่อนนำมาจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาพื้นที่ ที่บรรจุไว้ในแผนพัฒนา 3 ปี ต่อไป เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้แผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2559-2561) โดยได้กำหนดโครงการที่จะดำเนินการตามแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2559-2561)

ยุทธศาสตร์	2559		2560		2561	
	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ
การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ สิ่งแวดล้อม พลังงานและการท่องเที่ยว	2	120,000.00	2	120,000.00	2	120,000.00
เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคการเกษตร สินค้าข้าว และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	34	48,496,000.00	30	39,378,500.00	4	14,246,500.00
แก้ปัญหาและมุ่งพัฒนาสังคมตามแนวทางเศรษฐกิจแบบพอเพียง	27	16,560,000.00	22	2,560,000.00	22	2,560,000.00
พัฒนาองค์กรด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาล	29	7,852,000.00	16	2,002,000.00	15	5,302,000.00
การสร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	1	200,000.00	0	0	0	0

พัฒนาคุณภาพมาตรฐานและระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลายเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ	2	1,300,000.00	2	1,300,000.00	2	1,300,000.00
รวม	95	74,528,000.00	72	45,360,500.00	45	23,528,500.00

การจัดทำงบประมาณ ผู้บริหารเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้ข้อบัญญัติงบประมาณ โดยมีโครงการที่บรรจุอยู่ในข้อบัญญัติงบประมาณ จำนวน 66 โครงการ งบประมาณ 7,497,520 บาท สามารถจำแนกตามยุทธศาสตร์ ได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์	โครงการ	งบประมาณตามข้อบัญญัติ
การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ สิ่งแวดล้อม พลังงานและการท่องเที่ยว	2	45,000.00
เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคการเกษตร สินค้าข้าว และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	22	2,629,890.00
แก้ปัญหาและมุ่งพัฒนาสังคมตามแนวทางเศรษฐกิจแบบพอเพียง	18	797,000.00
พัฒนาองค์กรด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาล	22	2,745,600.00
การสร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	-	-
พัฒนาคุณภาพมาตรฐานและระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลายเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ	2	1,280,030.00
รวม	66	7,497,520.00

➤ **ปีงบประมาณ พ.ศ. 2560** โดยผ่านการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น การจัดเวทีประชาคม การประชุมกรรมการชุมชน เพื่อรับฟังปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในพื้นที่ ก่อนนำมาจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาพื้นที่ ที่บรรจุไว้ในแผนพัฒนา 3 ปี ต่อไป เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้แผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2560-2562) โดยได้กำหนดโครงการที่จะดำเนินการตามแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ. 2560-2562)

ยุทธศาสตร์	2560		2561		2562	
	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ	จำนวน	งบประมาณ
บริหารจัดการน้ำ อนุรักษ์ ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	8	13,377,000.00	9	10,100,000.00	2	120,000.00
เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคการเกษตร สินค้าข้าวแบบพึ่งพาตนเอง และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	8	690,000.00	8	690,000.00	8	690,000.00
พัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิตตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	46	42,455,000.00	16	22,120,000.00	11	18,602,000.00
พัฒนาองค์กรและบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	22	4,360,000.00	15	1,800,000.00	15	1,600,000.00
สร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคม	1	200,000.00	1	200,000.00	1	200,000.00

อาเซียน						
การรักษาความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	9	890,000.00	10	5,000,000.00	8	1,000,000.00
พัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา และระบบการจัดการเรียนรู้ ให้หลากหลายเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ	3	3,100,000.00	3	3,300,000.00	3	3,500,000.00
รวม	97	65,072,000.00	62	43,210,000.00	48	25,712,000.00

การจัดทำงบประมาณผู้บริหารเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ประกาศใช้ข้อบัญญัติงบประมาณ โดยมีโครงการที่บรรจุอยู่ในข้อบัญญัติงบประมาณ จำนวน 60 โครงการ งบประมาณ 13,018,580 บาท สามารถจำแนกตามยุทธศาสตร์ ได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์	โครงการ	งบประมาณตามข้อบัญญัติ
บริหารจัดการน้ำ อนุรักษ์ ป่าไม้ พืชพรรณธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	3	75,900.00
เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคการเกษตร สินค้าข้าวแบบพึ่งพาตนเอง และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	7	125,000.00
พัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิตตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	26	10,758,250.00
พัฒนาองค์กรและบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	15	765,100.00
สร้างความพร้อมของจังหวัดเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	-	-
การรักษาความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	6	137,000.00
พัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา และระบบการจัดการเรียนรู้ ให้หลากหลายเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ	3	1,157,330.00
รวม	60	13,018,580.00

1.2 กระประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ผลการพัฒนาเทศบาลตำบลทุ่งน้อยในระยะที่ผ่านมา

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบผลการพัฒนาท้องถิ่นที่ผ่านมาว่าเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้นำโครงการ/กิจกรรมไปปฏิบัติมากน้อยเพียงใด และบรรลุวัตถุประสงค์การพัฒนาหรือไม่

องค์ประกอบ ประกอบด้วยการสรุปสถานการณ์การพัฒนา การประเมินผลการนำแผนพัฒนาไปปฏิบัติในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ดังนี้

เชิงปริมาณ

จำนวนโครงการที่บรรจุในแผนพัฒนาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ปี พ.ศ. 2559	จำนวนโครงการที่นำมาใช้เป็นแนวทางพัฒนาเทศบาลตำบลทุ่งน้อยปี พ.ศ. 2559	คิดเป็นร้อยละ	หมายเหตุ
95	66	69.47	
จำนวนโครงการที่บรรจุในแผนพัฒนาเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ปี พ.ศ. 2558	จำนวนโครงการที่นำมาใช้เป็นแนวทางพัฒนาเทศบาลตำบลทุ่งน้อยปี พ.ศ. 2558	คิดเป็นร้อยละ	หมายเหตุ

เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ดำเนินงานในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาของแผนพัฒนาเทศบาล 3 ปี (ช่วง พ.ศ. 2559 – 2562) คิดเป็นสัดส่วนที่ได้ดำเนินการตามแผนที่กำหนดประมาณ 69.47 % ซึ่งคิดจาก ร้อยละของ จำนวนโครงการที่บรรจุในแผนพัฒนาเทศบาลตำบลทุ่งน้อยในปีที่ผ่านมา ซึ่งบรรลุวัตถุประสงค์ตามความต้องการ และเป้าหมายที่กำหนด

เชิงคุณภาพ

ผลสำเร็จในการบรรลุจุดมุ่งหมายในการพัฒนา การแก้ปัญหา การตอบสนองความต้องการของ ประชาชนในพื้นที่และการมีส่วนร่วมของหน่วยงาน ภาครัฐ ภาคเอกชน เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ใน แผนพัฒนาในปีที่ผ่านมา ประสบผลสำเร็จ เกิน 50% ตามตัวชี้วัดการรับรองปฏิบัติราชการ ปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 ตัวชี้วัดที่ 1.4 “ร้อยละของเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล ที่นำแผนชุมชนสู่การพัฒนาท้องถิ่นได้ตาม เกณฑ์ที่กำหนด”

2. ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. 2557-2560

2.1 ผลที่ได้รับหรือผลสำคัญ

1. เป็นองค์กรที่ก่อตั้งมาจากท้องถิ่นโดยตรง คณะผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจาก ประชาชนการบริหารงานเป็นไปตามหลักประชาธิปไตย มีการกำหนดนโยบายการพัฒนาตามความต้องการของ ประชาชน จึงทำให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล อย่างสูงสุด ทำให้เข้าใจสภาพปัญหาและ ความต้องการของท้องถิ่นและประชาชนในพื้นที่อย่างชัดเจน ซึ่งผู้บริหารท้องถิ่น เล็งเห็นความสำคัญและสนับสนุน การดำเนินงานตามนโยบายภาครัฐ และเทศบาลมีบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการบริหารงาน การปฏิบัติหน้าที่โดยดำเนินงานตามข้อกำหนด ขอบข่าย ขอบบังคับ และยึดปฏิบัติอย่างชัดเจน

2. ชุมชน/หมู่บ้าน เทศบาลฯ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีความรู้ ความเข้าใจ เข้าถึงปัญหาและ สาเหตุของปัญหาต่างๆ ในพื้นที่ สามารถจัดลำดับความสำคัญของปัญหาและระบุความต้องการที่แท้จริงของ ประชาชน เพื่อไปสู่การพัฒนาอย่างตรงจุดและทันต่อเหตุการณ์

3. ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย มีการดำเนินชีวิตเรียบง่าย รักสงบ และมีอาชีพหลัก คือ เกษตรกรรม และส่วนมากจะยึดหลักปรัชญาตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง เน้นการพึ่งตนเอง

4. เทศบาลฯ มีการดำเนินการตามนโยบายที่เร่งด่วน เพื่อสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ อย่างรวดเร็ว ทันต่อสถานการณ์

5. เทศบาลฯ ให้ความร่วมมือและสนับสนุนหน่วยงานอื่นในการปฏิบัติงานราชการอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ จึงมีผลต่อการพัฒนาด้านต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผล

6. สภาพพื้นที่ที่มีความสะดวก ง่ายต่อการปฏิบัติหน้าที่หรือดำเนินงานตามโครงการ/กิจกรรม

7. ประชาชนในเขตเทศบาลฯ มีศูนยรวมทางด้านจิตใจ อย่างชัดเจน คือ วัดทุ่งน้อย ซึ่งมีท่าน เจ้าอาวาส พระครูพิพัฒนธรรมโกศล เป็นแหล่งยึดเหนี่ยวจิตใจ

8. โครงสร้างขององค์กรมีความชัดเจนและมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน มีการแบ่งมอบหมายงาน ภาระหน้าที่ความรับผิดชอบตามระเบียบ กฎหมาย อย่างถูกต้อง รัดกุม

9. การพัฒนาและการจัดกิจกรรม ของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย เน้นประชาชนในพื้นที่เป็นศูนย์กลางในการพัฒนา เน้นประชาชนมีส่วนร่วมในทุกๆ กิจกรรม และยึดหลักธรรมาภิบาลในการพัฒนาเป็นสำคัญ
10. การบริหารจัดการน้ำและมีระบบชลประทานที่ดี ทำให้ภาคการเกษตรมีผลผลิตที่น้ำเพียงพอ
11. ผู้นำหมู่บ้าน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่น ให้ความสนใจและสนับสนุนการดำเนินงานด้านต่างๆ มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกครั้ง
12. พื้นที่ในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย มีลักษณะเป็นพื้นที่ที่สามารถติดต่อง่าย สะดวก รวดเร็ว ไม่มีอุปสรรคในการเข้าถึงหรือการพัฒนา
13. การกระจายอำนาจทำให้ท้องถิ่นพึ่งตัวเองได้ สามารถดำเนินงานตามสภาพปัญหาที่แท้จริงของท้องถิ่น มีการรวมกลุ่มกันของท้องถิ่น ทราบสภาพปัญหาของท้องถิ่นอย่างแท้จริง โดยรัฐธรรมนูญให้การรับรองสิทธิภาคประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน

2.2 ผลกระทบ

1. จำนวนบุคลากรและงบประมาณ เครื่องมือ เครื่องใช้ มีน้อยเมื่อเทียบกับปริมาณงาน ภารกิจที่อยู่ในความรับผิดชอบ
2. ขาดระบบการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐานที่แท้จริง ทันต่อสถานการณ์ และตัวชี้วัดที่มีคุณภาพ เพื่อสนับสนุนการวางแผนการพัฒนาให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ขั้นตอนในการดำเนินงานยังไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร การประสานงานระหว่างหน่วยงาน และนอกเทศบาลฯ ยังไม่ดีเท่าที่ควร ประชาชนบางส่วนไม่เห็นความสำคัญในการมีส่วนร่วม การประชาสัมพันธ์

3. สรุปปัญหาอุปสรรคการดำเนินงานที่ผ่านมาและแนวทางแก้ไขปีงบประมาณ พ.ศ. 2557-2560

1. ข้อยระเอียด ข้อกฎหมายและภารกิจบางอย่างไม่เอื้ออำนวย ขาดความชัดเจน มีการซ้ำซ้อนกันของอำนาจ หน้าที่ในแต่ละหน่วยงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานขาดประสิทธิภาพ
2. ขาดกลไกหรือเครื่องมือในระดับนโยบายและปฏิบัติ ในการบริหารแผนหรือนโยบายที่กำหนดไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน
3. การจัดสรรงบประมาณของรัฐบาลไม่เป็นไปตามประมาณการรายรับของเทศบาล ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจกรรม ส่งผลให้การพัฒนาไม่เป็นไป ตามวัตถุประสงค์ และสภาพทางเศรษฐกิจในระดับประเทศ ส่งผลให้เศรษฐกิจระดับท้องถิ่นไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่กำหนด

ส่วนที่ 3 ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

1.1 แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

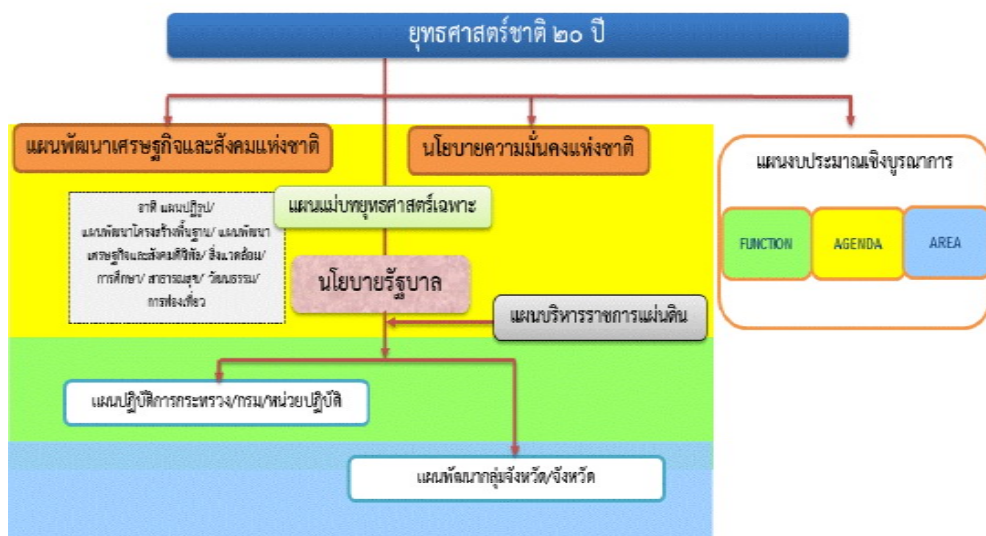
การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการการเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ โดยร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ -๒๕๗๙) สรุปลงได้ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ : กรอบการพัฒนาระยะยาว

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์
“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”
 นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข
 และตอบสนองต่อการบรรลุ
 ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต
 สร้างรายได้ระดับสูงเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้าง
 ความสุขของคนไทย **สังคมมีความมั่นคง เสมอภาคและ**
เป็นธรรม ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ



ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ



๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐราชการ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาปฏิรูปแห่งชาติ และความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สาระสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ

จึงมีปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาความยากจนกระจุกตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีในวงแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็นับว่ายังอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้นในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโตนอกจากนั้น ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทางเศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึงช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่สามารถลดลงก็จะยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างมากขึ้น ประกอบกับในอนาคต ๒๐ ปีข้างหน้าสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในทุกมิติ เงื่อนไขภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลกเคลื่อนย้ายมาสู่เอเชียภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าจะยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการทั้งปัญหาต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มสูงขึ้นและกลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลัง ขณะที่จะมีผลพวงต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยายปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวเต็มที่ รวมทั้งอาจมีความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนั้นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิตของโลกเพิ่มขึ้นขนานใหญ่และเป็นวงกว้าง เช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะเปิดโอกาสสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ - ๒๕๕๐) สถานการณ์ที่ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่างๆ ขยายกำลังการผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันในตลาดโลกจะมีความรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปีข้างหน้า จะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง เงื่อนไขดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาวหากประเทศไทยไม่เร่งปรับโครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผล

ในด้านความมั่นคงของโลกก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของ
สหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นในเอเชีย
และยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ – ปี ๒๕๗๕ มีลักษณะผสมผสาน
กันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเป็น
องค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี
อย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยี
สมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและ
การบรรจบกันของเทคโนโลยีก้าวหน้าอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุนด้านทรัพยากร
มนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไขการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับ
สิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียวโดยการพัฒนาและนา
เทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาการลดลงของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคา
จะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้ง
พืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะ
ภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้เกิด
โอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการใช้จ่าย
งบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศกลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่สำคัญ
สำหรับ ภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงมาก
ขึ้นนั้น กดดันให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อ
สิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้มีความทั่วถึงมากขึ้น
ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการมีข้อกำหนด
ของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการ
เปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบ
ประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทยนั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีตถึง
ปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลาง
มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และ
ล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙.๒ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อปีฐานการผลิตและบริการ
หลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการสามารถแข่งขันและ
มีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศในระดับสูง อาทิ กลุ่มยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และ
เครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยว และบริการด้านสุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้น
ส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึง
ร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖
คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกๆ ระดับ โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้าง

พื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคม อื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดี ขึ้นตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับ นานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยทำให้ประเทศไทยสามารถ ยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ ภาครัฐและภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวคิดการบริหารจัดการที่ดี อันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับ ดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการเงินการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้นและฐานะการคลังมี ความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมาย กฎระเบียบ ต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถคุ้มครอง ผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาด และ สนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

แต่ประเทศไทยก็ยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทยได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคนโดยเฉลี่ยยังต่ำ และการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งในกลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่าง ผลผลิตภาพ แรงงานโดยเฉลี่ยยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัยการเพิ่มปริมาณเป็นแรงขับเคลื่อน หลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมีส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูงกว่าเศรษฐกิจ ภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิตเกษตรและบริการมี ผลผลิตภาพการผลิตต่ำ โดยที่การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่ายังมีน้อย การลงทุนเพื่อ การวิจัยและพัฒนาไม่เพียงพอ การวิจัยที่ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคม ได้อย่างคุ้มค่า การพัฒนานวัตกรรมมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและการบริหารจัดการภาครัฐก็ยังขาดการบูรณา การจึงสิ้นเปลืองงบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาดความต่อเนื่องประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใส และขาดความรับผิดชอบ ขณะที่ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวงกว้าง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์รวมทั้งการบริหารจัดการน้ำยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่สมบูรณ์และล่าช้า การบังคับใช้กฎหมายยังขาด ประสิทธิภาพ และกฎระเบียบต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง คนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ไม่ เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญขณะที่ความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกในสังคมไทยยัง เป็นปัญหาที่ทำนายมาก รวมทั้งปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกับภาวะขยะล้นเมืองและ สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้าน

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่ สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วยอม ส่งผลต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้าน

สุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชนนอกจากนั้นปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยยะต่อการสร้างความสามัคคี สมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขจากรัฐบาลที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี

โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว

ทั้งนี้ เงื่อนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในทุกมิติจะส่งผลต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศ ทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความเสี่ยงในหลากหลายมิติ การที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการพัฒนาของโลกและรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่างรอบด้านขณะเดียวกันต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพมีการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนา

ประเทศในระยะยาว เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการทำงานของภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้การวิเคราะห์ที่ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่อง ถือเป็น การสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับ การปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนาพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากัน สาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการร่างอยู่ในขณะนี้ จะประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและ

มาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกัน อย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศ เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหารความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสถานะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและสามารถแก้วิกฤลประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ด้อยกว่า

อนาคตประเทศไทย ปี ๒๕๗๙ : ร่วมมือกันขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่.....

เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน โดยสถาบันหลักของชาติดำรงอยู่อย่างมั่นคงเป็นจุดยึดเหนี่ยวของสังคม มีความสามัคคีของคนในชาติ มีความสงบและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในทุกพื้นที่ และมีระดับรายได้ในกลุ่มประเทศรายได้สูง มีความเป็นธรรมในสังคมและความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติ ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในภูมิภาคและโลก

ระบบเศรษฐกิจมีความเป็นชาติการค้าบนฐานการขยายตัวของการค้าส่งค้าปลีกและเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้นขึ้น มีการเติบโตอย่างมีคุณภาพ กระจายฐานการผลิตและบริการไปในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง มีเสถียรภาพ แข่งขันบนฐานการพัฒนานวัตกรรม และมีฐานการผลิต บริการ และลงทุนที่เชื่อมโยงในอาเซียน เพื่อให้ประเทศไทยเข้าสู่การมีรายได้สูงภายในปี ๒๕๗๙ และเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว โดย

- **ภาคเกษตร** เป็นฐานการผลิต bio-bases ที่สำคัญ เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตที่มีผลผลิตสูง มีระบบบริหารจัดการที่ดีด้านประมง
- **ภาคอุตสาหกรรม** ฐานอุตสาหกรรมเดิมมีศักยภาพสูงขึ้น มีอุตสาหกรรมอนาคตที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็น ศูนย์กลางการผลิต การค้า และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วนและศูนย์ทดสอบและวิจัยพัฒนา รถยนต์และชิ้นส่วนของเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตพลังงาน/วัสดุชีวภาพของภูมิภาคอาเซียน ศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมดิจิทัล เป็นต้น

คนไทยในอนาคต มีศักยภาพในการร่วมกันพัฒนาประเทศ สามารถปรับตัวรองรับบริบทการพัฒนาในอนาคต มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีทักษะในการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงาม รู้คุณค่าความเป็นไทย และมีความรับผิดชอบ เป็นรากฐานที่มั่นคงของชุมชนสังคม รักชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์

สังคมไทยเป็นสังคมที่เป็นธรรม มีความเหลื่อมล้ำน้อย อัตราความยากจนต่ำ มีการกระจายโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรการสร้างฐานอาชีพ บริการทางสังคมที่มีคุณภาพ และกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง ไม่คอร์รัปชัน โดยที่ประชาชนทุกช่วงวัยมีคุณภาพชีวิตที่ดี ครอบครัวยุติมีสุข

เศรษฐกิจและสังคมพัฒนาอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจสีเขียว ระดับการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่ำ มีพื้นที่สีเขียวใหญ่ขึ้น ประชาชนมีพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ระบบการบริหารภาครัฐมีประสิทธิภาพ ทันสมัย รับผิดชอบ โปร่งใส ตรวจสอบได้และประชาชนมีส่วนร่วม กระจายอำนาจและมีการกำหนดภารกิจที่เหมาะสมระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคมในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ”หรือคติพจน์

ประชาชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนา ระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศและช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

(๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

(๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาดุลยภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่

(๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการผนึกกำลังป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

(๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวตั้งสู่แนวนอนมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการ

พัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็น มิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและ บริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่ หลากหลายตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืนเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทำเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและ อาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกระดับการพัฒนา อุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการใช้ดิจิทัลและการค้ามา เพิ่มมูลค่าและยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศ ไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่นๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการ ยกระดับ ผลิตภาพแรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและ สถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และ พัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อม เมือง และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับนานาชาติ ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่าง ประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็น รากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์ อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง ครอบคลุมแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

(๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง

- (๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์
- (๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
- (๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัว

ในการบ่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ
- (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็งของ

ชุมชน

- (๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนาไปสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- (๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบ

การบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

- (๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- (๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม
- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล
- (๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ
- (๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห้วงเวลานอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อที่ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สารของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายและภาพในอนาคตของประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกันสามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สูเป้าหมายเฉพาะด้านต่างๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วงๆ ของหน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการกำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนในระดับต่างๆ เพื่อให้ส่วนราชการนำยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบกฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากรเพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีบูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกๆ ระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดรับ/สอดคล้องตั้งแต่ระดับการ จัดทำยุทธศาสตร์ การนำไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการและการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจ สามารถกำหนดแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการดำเนินการและยังไม่ประกาศใช้ แต่ได้กำหนดทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เอาไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ของเทศบาลตำบลบ้านเหลื่อมมีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เทศบาล จึงได้นำทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติดังกล่าวมาประกอบในการจัดทำแผนพัฒนาสามปีให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของเทศบาล ซึ่งทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ มีรายละเอียดดังนี้

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

- (๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม
- (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ และ
- (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ อยู่ออยู่ที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาดังกล่าว โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดลงจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ – ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ – ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ – ๒๕๕๗ อยู่ออยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการสั่งสมองค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง

ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายังเพิ่มในระดับที่น่าพอใจแต่การชะลอตัวของกำลังแรงงานและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของกำลังแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลง ซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๗)

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมา และยังคงมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้า ทั้งนี้การขยายตัวของ

ผลิตภาพการผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม การผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกันอย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้มาตรการทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing

Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศได้รับการยกระดับดีขึ้นจากการฝึกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ

ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปายังขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปายังกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสถียรด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัยและการตั้งครภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๘ และคาดว่าในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่ม เจเนอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และ ร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘- ๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจเนอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบ การประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่าย ด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมีแนวโน้ม เพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๘๓ การ เพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมใน กำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ คริวเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลงมี หลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแห่งกลางมีการขยายตัวมาก ที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อ การล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดย คนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คนไทยได้รับ โอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕.๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คน ไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจาย รายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความ ยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดี ขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกัน ถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจ

ที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง* ประชากรที่เกิดช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบทและระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุด มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องไต่ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคมร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมียุทธศาสตร์ประกันรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั่วประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตาม สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้น้อยปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔.๕๔๔,๙๒๖

ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดักสะบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติดังกล่าวทำให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการ เป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่ง ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้นนำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคามทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่

อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขั้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำทำตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำทำธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำได้ตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานะที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการจัดการซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังคงพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจํารถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จํานวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน พบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปัญตกค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจํานวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลงปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจํานวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจํานวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงตํานานของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วนจากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่ต้องค้ำประคบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาล ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบ (๖) หลักความคุ้มค่า ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลุกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการกระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนาบางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาดความโปร่งใส ปลอมให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๕ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง

ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไข การกระจายอำนาจให้แก่ อบต. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมบัญญัติแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนี้ มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อบต. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อบต. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรม จาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙.๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๕๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีอนามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อบต. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อบต. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้างรับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดมากขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลำนี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนน

จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓) ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๙๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับภายใต้สมมติฐานเหล่านี้เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยับฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็นปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ชีตความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง

(๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปีตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้ที่เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาด

แคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะซ้าลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาวะทางการคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมชาติ ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูล

เกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบมาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน อย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชัน ทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาคครัวเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวนนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไปทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ กลายเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือรถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่

ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรมจะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ ไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใส และสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ ๓) โอกาสในการใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการขับเคลื่อน

เศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้านมาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิตภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐานของอุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดยแรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาคโดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วงแผน ๗ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการสั่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเหลื่อมไหลของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความเชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมกรบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบต่อเพิ่มเติมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้นอุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals–SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อกรอบแนวทางการพัฒนาประเทศในอนาคตที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรม และส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยึดหลักสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สคช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่งโลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

(๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐(๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๔๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๘๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี

(๓) ผลผลิตทางการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี

(๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การลงทุนขยายตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

(๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

(๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ

(๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

(๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น

(๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม

(๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพ และเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

(๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม

(๒) ขจัดกาทุจริตคอร์รัปชัน

(๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสภาวะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับ

ประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็น สำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความ ต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตร จากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัด จากขนาด พิจารณาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่ เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวคิดการทำเกษตรตาม หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืนปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนา ระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบ เรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ให้ครอบคลุมและทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนด และจัดทำกฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้ สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดย สนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่นและ กิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบ พัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายเทเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็น ฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งใน ระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่าง ประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหาร จัดการการเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วย ระบบอิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ มุ่งเน้นการ พัฒนารัฐกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานและ การใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้ามประเทศ บริษัท การค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และ กิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะ การเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนา ยกระดับสมรรถนะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตาม ศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความ หุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่ เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษา โดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คน ดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรี้นรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิต กำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัย สำหรับผู้สูงอายุระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพ ภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติ ทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศรวมทั้งส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลสุขภาพในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลสุขภาพผู้สูงอายุ เพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนา นวัตกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับโครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับ

ปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม (๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขบุคคล กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชน และ (๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูประบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ.ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชนกฎหมายภาษีมรดกกฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมืองด้านสาธารณสุข สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพและเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนาระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทยและประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดย

คำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนาระบบสารสนเทศมาใช้เพื่อการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน และแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศและการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเขตการถือครองที่ดินที่เหมาะสม และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการน้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้นำ คุ้มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชนบริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการน้ำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าในอนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนากลยุทธ์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่คุณค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีบทบาทมากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหาการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางการร่วมมือกับอาเซียนและอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงานและการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัย

และพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้มีความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติโดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคาจัดซื้อจัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูลความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็นโครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

ความสัมพันธ์/สอดคล้องกับ THAILAND 4.0

ประเทศไทย 4.0 เป็นวิสัยทัศน์เชิงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย หรือ โมเดลพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาล ภายใต้การนำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่เข้ามาบริหารประเทศบนวิสัยทัศน์ที่ว่า “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” ที่มีภารกิจสำคัญในการขับเคลื่อนปฏิรูปประเทศด้านต่าง ๆ เพื่อปรับแก้ จัดระบบ ปรับทิศทาง และสร้างหนทางพัฒนาประเทศให้เจริญ สามารถรับมือกับโอกาสและภัยคุกคามแบบใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รุนแรงในศตวรรษที่ 21 ได้ (ดร.สุวิทย์ เมษินทรีย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์)

พัฒนาการประเทศไทย 4.0 หลายประเทศกำหนดโมเดลเศรษฐกิจรูปแบบใหม่เพื่อสร้างความมั่นคงในศตวรรษที่ 21 อาทิ สหรัฐอเมริกาพูดถึง A nation of Makers อังกฤษกำลังผลักดันประเทศสู่ Design of Innovation จีนประกาศโมเดล Made in China 2025 ส่วนอินเดียกำลังขับเคลื่อน Made in India หรือเกาหลีใต้

วางโมเดลเศรษฐกิจเป็น Creative Economy และมองมาประเทศไทยได้อย่างล่าวังประกาศโมเดลเศรษฐกิจเป็น Power of ASEAN

ประเทศไทย 1.0 ยุคทองของเกษตรกรรม เช่น ผลิตและขาย พืชไร่ พืชสวน หมู หมา กา ไข่ เป็นต้น

ประเทศไทย 2.0 ยุคอุตสาหกรรมเบา เช่น การผลิตและขายรองเท้า เครื่องหนัง เครื่องดื่ม เครื่องประดับ เครื่องเขียน กระเป๋า เครื่องนุ่งห่ม เป็นต้น

และยุคปัจจุบัน คือ **ประเทศไทย 3.0** เป็นอุตสาหกรรมหนัก เช่น การผลิตและขาย ส่งออก เหล็กกล้า รถยนต์ กลั่นน้ำมัน แยกก๊าซธรรมชาติ ปูนซีเมนต์ เป็นต้น

นับตั้งแต่ประเทศไทยขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศด้วยนโยบายต่าง ๆ พบว่า มีการอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูงสุดเฉลี่ยถึง 7% ต่อปี แต่มาถึงหลังปี 2540 อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจลดลงมาเป็น 3-4% ต่อปี เหตุผลสำคัญเพราะ

1. ไทยไม่เคยปรับโครงสร้างเศรษฐกิจอย่างจริงจังมาก่อน
2. ไม่เคยมีการพัฒนาเทคโนโลยีของตัวเอง
3. แรงงานยังมีทักษะไม่ดีพอจนกลายเป็นปัญหาความเหลื่อมล้ำของโอกาส

ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนทิศทางการขับเคลื่อนของประเทศไทยด้วยแนวความคิดประเทศไทย 4.0 เพื่อผลักดันประเทศให้หลุดพ้นกับดัก 3 กับดักที่กำลังเผชิญ คือ

1. กับดักประเทศรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap)
2. กับดักความเหลื่อมล้ำ (Inequality Trap)
3. กับดักความไม่สมดุลของการพัฒนา (Imbalance Trap)

ประเทศไทย 4.0 ยุคเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม

ประเทศไทย 4.0 จะปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจจากที่กล่าวมาข้างต้นไปสู่ ยุคเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมหรือ Value-Based Economy โดยมีฐานคิดหลัก คือ

1. เปลี่ยนจากการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม
2. เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรม

3. เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้าไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น

ดังนั้น ประเทศไทย 4.0 ประเทศไทยจะต้องเปลี่ยนผ่านทั้งระบบใน 4 องค์ประกอบสำคัญ คือ

1. เปลี่ยนจากการเกษตรแบบดั้งเดิมในปัจจุบัน (Traditional Farming) ไปสู่การเกษตรสมัยใหม่ ที่เน้นการบริหารจัดการและเทคโนโลยี (Smart Farming) โดยเกษตรกรต้องร่ำรวยขึ้น และเป็นเกษตรกรแบบเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneur)

2. เปลี่ยนจาก Traditional SMEs หรือ SMEs ที่มีอยู่และรัฐต้องให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ไปสู่การเป็น Smart Enterprises และ Start ups ที่มีศักยภาพสูง

3. เปลี่ยนจาก Traditional Services ซึ่งมีการสร้างมูลค่าค่อนข้างต่ำไปสู่ High Value Services

4. เปลี่ยนจากแรงงานทักษะต่ำไปสู่แรงงานที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และทักษะสูง

5 กลุ่มเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป้าหมายสู่ประเทศไทย 4.0

ประเทศไทย 4.0 ถือเป็นการพัฒนาเครื่องยนต์เพื่อขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจชุดใหม่ (New Engines of Growth) ด้วยการเปลี่ยนแปลง ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของประเทศที่มีอยู่ 2 ด้าน คือ ความหลากหลายเชิงชีวภาพ และ ความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม ให้เป็นความได้เปรียบในเชิงแข่งขัน โดยการเติมเต็มด้วยวิทยาการ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา แล้วต่อยอดความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบเป็น 5 กลุ่มเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป้าหมาย ประกอบด้วย

1. กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ (Food, Agriculture & Bio-Tech) อาทิ เทคโนโลยีการเกษตร (Agritech) เทคโนโลยีอาหาร (Foodtech) เป็นต้น
2. กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ (Health, Wellness & Bio-Med) อาทิ เทคโนโลยีสุขภาพ (Healthtech) เทคโนโลยีการแพทย์ (Medtech) สปา (Spa) เป็นต้น
3. กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม (Smart Devices, Robotics & Mechatronics) อาทิ เทคโนโลยีหุ่นยนต์ (Robotech) เป็นต้น
4. กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว (Digital, IOT, Artificial intelligence & Embedded Technology) อาทิ เทคโนโลยีการเงิน (Fintech) อุปกรณ์เชื่อมต่อออนไลน์โดยไม่ต้องใช้คน (IoT) เทคโนโลยีการศึกษา (Edtech) อี-มาร์เก็ตเพลส (E-Market place) อี-คอมเมิร์ซ (E-Commerce) เป็นต้น
5. กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง (Creative, Culture & High Value Services) อาทิ เทคโนโลยีการออกแบบ (Designtech) ธุรกิจไลฟ์สไตล์ (Lifestyle Business) เทคโนโลยีการท่องเที่ยว (Traveltech) การเพิ่มประสิทธิภาพการบริการ (Service Enhancing) เป็นต้น

3 กลไกขับเคลื่อนประเทศไทย 4.0 กลไกขับเคลื่อน (Engines of Growth) ชุดใหม่ ประกอบด้วย

1) Productive Growth Engineเป้าหมายสำคัญเพื่อปรับเปลี่ยนประเทศไทยสู่ประเทศที่มีรายได้สูง (High Income Country) ที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ปัญญา เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ก ล ไ ก ดังกล่าว ประกอบไปด้วย การสร้างเครือข่ายความร่วมมือในรูปแบบประชารัฐ การบริหารจัดการสมัยใหม่ และการสร้างคลัสเตอร์ทางด้านเทคโนโลยี การพัฒนาขีดความสามารถด้านการวิจัยและพัฒนา การพัฒนาโมเดลธุรกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม กิจกรรมร่วมทุนรัฐและเอกชนในโครงการขนาดใหญ่ รวมถึงการบ่มเพาะธุรกิจด้านเทคโนโลยี เป็นต้น ซึ่งถือเป็นการตอบโจทย์ความพยายามในการก้าวข้ามกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ที่ไทยกำลังเผชิญอยู่

2) Inclusive Growth Engineเพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์และเป็นการกระจายรายได้โอกาส และความมั่งคั่งที่เกิดขึ้นโดยกลไกนี้ ประกอบด้วย การสร้างคลัสเตอร์เศรษฐกิจระดับกลุ่มจังหวัด การพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานรากในชุมชน การส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม เพื่อตอบโจทย์ประเด็นปัญหาและความท้าทายทางสังคมในมิติต่างๆ การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจ การส่งเสริมและสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้มแข็งและสามารถ แข่งขันได้ในเวทีโลก การสร้างงานใหม่ๆ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต การยกระดับขีดความสามารถ การเสริมสร้างทักษะและการเติมเต็มศักยภาพของประชาชน

ให้ทันกับพลวัตการเปลี่ยนแปลงจากภายนอก และการจ่ายภาษีให้แก่ผู้มีรายได้น้อยต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดแบบมีเงื่อนไข (Negative Income Tax) เพื่อแก้ไขกับดักความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

3) Green Growth Engine การสร้างความมั่งคั่งของไทยในอนาคต จะต้องคำนึงถึงการพัฒนาและใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อตอบโจทย์การหลุดออกจากกับดักความไม่สมดุลของการพัฒนาระหว่างคนกับสภาพแวดล้อม โดยกลไกนี้ประกอบด้วย การมุ่งเน้นการใช้พลังงานทดแทน การปรับแนวคิดจากเดิมที่คำนึงถึงความได้เปรียบเรื่องต้นทุน (Cost Advantage) เป็นหลักมาสู่การคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้จากการลดความสูญเสียที่เกิดขึ้นทั้งระบบ (Lost Advantage) หัวใจสำคัญอยู่ที่การพัฒนากระบวนการผลิตให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด อันจะเกิดประโยชน์กับประเทศและประชาคมโลกด้วยในเวลาเดียวกัน

ทั้ง 3 กลไกขับเคลื่อน ประเทศไทย 4.0 ถือเป็นปฏิรูปประเทศไทยไปสู่ความมั่งคั่งอย่างมั่นคงและยั่งยืน เพื่อให้หลุดพ้นจากกับดักประเทศที่มีรายได้น้อยปานกลาง ซึ่งถือเป็นเปลี่ยนโมเดลเศรษฐกิจจากการพึ่งพาการลงทุนต่างประเทศ มีการลงทุนการวิจัยและพัฒนาตัวเองน้อยมากโดยมุ่งเน้นการพัฒนาการศึกษาคน สร้างการวิจัยและพัฒนา โครงสร้างเศรษฐกิจ ให้ไทยสามารถอยู่ได้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งรัฐบาลต้องกล้าพอที่จะถอดกับดักจากการดึงเงินลงทุนต่างประเทศ เอาเทคโนโลยีของต่างชาติมา และต้องยืนอยู่บนขาตัวเองในระดับหนึ่ง

โดยสรุป ประเทศไทย 4.0

กระบวนการพัฒนาประเทศไทยได้แนวคิด ประเทศไทย 4.0 เป็นอีกนโยบายหนึ่งที่เป็นการวางรากฐานการพัฒนาประเทศไทยในระยะยาว เป็นจุดเริ่มต้นในการขับเคลื่อนไปสู่การเป็นประเทศที่มั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืน ตามวิสัยทัศน์รัฐบาล เป็นรูปแบบที่มีการผลักดันการปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจ การปฏิรูปการวิจัยและการพัฒนา ตลอดจน การปฏิรูปการศึกษาไปพร้อมๆ กัน เป็นการผนึกกำลังของทุกภาคส่วนภายใต้แนวคิด ประชาธิปไตยที่ผนึกกำลังกับเครือข่ายพันธมิตรทางธุรกิจ การวิจัยพัฒนา และบุคลากรทั้งในประเทศและระดับโลก

หากยังคงยึดความคิดเดิม ๆ ปัญหาของการหลุดพ้นกับดักประเทศรายได้น้อยปานกลางจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย ดังจะเห็นได้จากตัวเลขทางเศรษฐกิจตลอด 50 ปีที่ผ่านมา เราในฐานะต้นทุนทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของประเทศพร้อมแล้วหรือยังต่อการขับเคลื่อนประเทศไทยให้บรรลุตามโมเดลประเทศไทย 4.0

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่

➤ **แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด** จังหวัดพิจิตรอยู่ในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่างอันประกอบด้วย จังหวัดนครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี และพิจิตร สำหรับยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่างที่ใช้ในปัจจุบัน ได้แก่ ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (พ.ศ. 2561 – 2564) โดยกำหนดวิสัยทัศน์/เป้าประสงค์และประเด็นยุทธศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดโดยสรุป ดังนี้

- **วิสัยทัศน์ (Vison)** “เป็นศูนย์กลางธุรกิจข้าว สินค้าเกษตรปลอดภัย การท่องเที่ยวธรรมชาติ และวัฒนธรรมล้ำค่าระดับประเทศ”
- **เป้าประสงค์ (gaal)**
 1. ผลผลิตข้าวและสินค้าเกษตรที่ปลอดภัย มีคุณภาพมาตรฐาน
 2. ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากข้าวและสินค้าเกษตรที่เกิดจากใช้นวัตกรรม ผ่านกระบวนการผลิตที่

ได้มาตรฐานและสร้างมูลค่าเพิ่ม

3. ธุรกิจข้าวและสินค้าเกษตรปลอดภัยมีช่องทางและการตลาดเพิ่มขึ้น ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

4. การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นที่รู้จักยอมรับของนักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

● **ประเด็นยุทธศาสตร์**

1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน กระบวนการผลิตข้าว และสินค้าเกษตรปลอดภัยที่ได้มาตรฐานเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2. ส่งเสริมการแปรรูป การตลาด และการกระจายสินค้าเกษตร เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน

3. พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตามมาตรฐานเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

➤ **แผนพัฒนาจังหวัด**

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดพิจิตร พ.ศ.2561-2564 การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของจังหวัด (Provincial Strategic Positioning) ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ กลุ่มจังหวัด เน้นตำแหน่งที่จังหวัดพิจิตรมีรายได้ที่เติบโตสูงขึ้น มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม ศูนย์กลางการผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย เกษตรสร้างสรรค์และมินิวัดกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ชุมชนเข้มแข็ง ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ประชาชนมีศักยภาพในการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองรับการเปลี่ยนแปลงของประเทศ และนานาชาติจากผลการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดพิจิตร การวิเคราะห์สภาวะแวดล้อม ผ่านกระบวนการรับฟังความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน จึงกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดพิจิตร 4 ปี (พ.ศ.2561-2564) ดังนี้

1. **วิสัยทัศน์ (Vision)** “เมืองเกษตรดี เมืองสิ่งแวดล้อมดี เมืองสังคมและคุณภาพชีวิตดี พร้อมสู่สากล”

2. **พันธกิจ (Mission)**

1. เสริมสร้างความสมดุลทางเศรษฐกิจของจังหวัดให้เติบโตอย่างมั่นคงจากฐานของชุมชน การพึ่งตนเองในจังหวัดและการเชื่อมโยงกับกลุ่มจังหวัดและการพัฒนาประเทศ

2. พัฒนาระบบบริหารจัดการการผลิตสินค้าเกษตรให้มีคุณภาพ มาตรฐานในระดับการส่งออกและการรองรับความมั่นคงทางอาหาร เสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์กรภาคเกษตร และเกษตรกรให้มีศักยภาพการแข่งขันและพึ่งตนเองได้

3. บริหารจัดการน้ำ ดิน และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้เกิดความสมดุลกับการใช้ประโยชน์ในการพัฒนาจังหวัดการรักษาระบบนิเวศ และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ ให้มีความอุดมสมบูรณ์อย่างยั่งยืนรองรับการพัฒนาเป็นเมืองเกษตรคุณภาพ

4. เสริมสร้างสังคมคุณภาพ สังคมแห่งการเรียนรู้ และการพัฒนาหมู่บ้านให้มีความสันติสุข ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

5. พัฒนาขีดความสามารถขององค์กรภาครัฐ องค์กรภาคเอกชน องค์กรภาคประชาชน ให้มีศักยภาพในการรองรับการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของจังหวัดและการพัฒนาของประเทศ

3. เป้าประสงค์

1. จังหวัดพิจิตรสามารถรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม ขับเคลื่อนสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมีขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ประสิทธิภาพและธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำที่เป็นโมเดลที่ประสบความสำเร็จของประเทศปัญหามูลค่าความเสียหายลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 และค่าชดเชยจากภัยพิบัติทางธรรมชาติลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 10

2. ผลิตภัณฑ์มวลรวมเฉลี่ยระดับจังหวัดในด้านการเกษตรเติบโตอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ภายในปี พ.ศ.2564

3. ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นรากฐานที่เอื้อต่อการพัฒนาคน ดัชนีความสุขมวลรวมของประชาชนในระดับจังหวัดเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่าระดับดี ภายในปี พ.ศ.2564

4. การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึงรายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ภายในปี พ.ศ.2564

5. การบริหารงานภาครัฐทุกระดับของจังหวัดพิจิตรโปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และประชาชนมีส่วนร่วม ขจัดการทุจริตคอร์รัปชัน ทุกส่วนราชการมีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม ดัชนีความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการบริหารและการบริการของหน่วยงานของรัฐไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

4. ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการน้ำ ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

กลยุทธ์

1. พัฒนาแหล่งน้ำหลัก (บึงสีไฟ แม่น้ำยม น่าน และพิจิตร) ให้มีความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศน์เกิดคุณค่าสูงสุดต่อการพัฒนาจังหวัดอย่างเป็นระบบ

2. ปฏิรูปการบริหารจัดการดินน้ำ และทรัพยากรแบบบูรณาการตลอดห่วงโซ่ของธรรมชาติเพื่อรองรับการเกษตร และการพัฒนาที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานการเกษตร และฐานชุมชนที่เข้มแข็ง

กลยุทธ์

- ยกระดับศักยภาพการแข่งขันของผลผลิตหลักทางการเกษตร สร้างแบรนด์สินค้าการเกษตรสู่สากล ด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และการเกษตรมาตรฐานปลอดภัย
- สร้างงาน อาชีพรายได้แก่ชุมชน ประชาชนจากฐานการเกษตร ภูมิปัญญา และปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพึ่งตนเองทางรายได้ที่ยั่งยืน
- สร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระดับฐานราก ส่งเสริมผู้ประกอบการรายใหม่สนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์จังหวัดให้มีคุณภาพที่แข่งขันได้
- พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์เชิงเกษตรเชิงสุขภาพ และศาสนา วัฒนธรรม
- พัฒนาระบบการคมนาคมโลจิสติกส์ ทางน้ำ ทางราง และโครงสร้างพื้นฐานรองรับการเชื่อมโยงในพื้นที่กับจังหวัด กลุ่มจังหวัดและความเป็นเมือง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างสังคมคุณภาพ สันติสุขอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์

- พัฒนาศักยภาพตามช่วงวัย และการปฏิรูประบบการศึกษาทุกระดับเพื่อสร้างสังคมที่มีคุณภาพ
- เสริมสร้างความมั่นคง ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และความสงบเรียบร้อยด้วยกลไกชุมชน หมู่บ้าน และการบูรณาการภาครัฐแบบเข้มข้น

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาขีดความสามารถทางการบริหารและบริการสู่สากล

กลยุทธ์

- พัฒนาบริการภาครัฐ ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม เพิ่มประสิทธิภาพปฏิบัติการเชิงรุกของภารกิจแห่งรัฐ ทั่วทุกพื้นที่
- พัฒนาคุณภาพบริการ บุคลากรภาครัฐและปรับระบบการบริหารราชการแผ่นดินมีประสิทธิภาพที่มี ธรรม มาภิบาล
- เตรียมพร้อมประชาชนสู่สากล เชื่อมโยงการพัฒนาจังหวัดกับอาเซียน และภูมิภาค

1.ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด

องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจิตร (ในฐานะหน่วยดำเนินการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิจิตร) ได้จัดประชุมเพื่อกำหนดแนวทางจัดทำทบทวนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด และเชิญประชาคมท้องถิ่น (โดยใช้สัดส่วนระดับจังหวัด) คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจิตร และคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นระดับ

จังหวัดพิจิตร เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิจิตรทุกแห่ง กำหนดเป้าหมายและแนวทางการดำเนินงาน กำหนดเป้าหมายและแนวทางการดำเนินงานในระดับยุทธศาสตร์ ตลอดจนนำไปเป็นกรอบแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น สามารถบูรณาการกับแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วยข้อมูลดังนี้

วิสัยทัศน์ “การเกษตรเป็นเลิศ ล้ำเลิศด้านสิ่งแวดล้อม เพียบพร้อมคุณภาพชีวิตที่ดี พร้อมสู่สากล”

ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารทรัพยากรน้ำ และดิน อนุรักษ์ฟื้นฟู ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

เป้าประสงค์

- จังหวัดพิจิตรมีดิน น้ำ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาการเกษตรคุณภาพ พื้นที่การเกษตรมีความสมบูรณ์เพิ่มมากขึ้น

ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนหมู่บ้านที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติธรรมชาติที่ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี

๒. การใช้จ่ายเงินเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยที่ลดลง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี

๓. จำนวนหมู่บ้านที่มีกลุ่มเกษตรกรจัดการดินและน้ำไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ต่อปี

๔. จำนวนกลุ่มเกษตรกรที่ผลิตปุ๋ยอินทรีย์ไม่น้อยกว่า ๓๐ กลุ่มต่อปี

๕. จำนวนพื้นที่การเกษตรที่ลดการใช้สารเคมี ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี

กลยุทธ์

๑. พัฒนาแหล่งน้ำหลัก (บึงสีไฟ แม่น้ำยม น่านและพิจิตร) ให้มีความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศน์เกิดคุณค่าสูงสุดต่อการพัฒนาจังหวัดอย่างเป็นระบบ

๒. ปฏิรูประบบการบริหารจัดการดินน้ำ และทรัพยากรแบบบูรณาการตลอดห่วงโซ่ของธรรมชาติเพื่อรองรับการเกษตร และการพัฒนาที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานการเกษตร และฐานชุมชนที่เข้มแข็ง

เป้าประสงค์

๑. ผลผลิตทางการเกษตรมีคุณภาพมาตรฐานการส่งออก สินค้าทางการเกษตร สามารถสร้างรายได้ให้กับจังหวัด สร้างงาน อาชีพ และรายได้แก่ประชาชนชุมชน

๒. หมู่บ้านมีศักยภาพในการพึ่งตนเองสูงประชาชนมีวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เข้มแข็งเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

๑. อัตราการขยายตัว GPP ภาคเกษตร เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๒ ต่อปี

๒. มูลค่าผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัด (ข้าว) เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ต่อปี

๓. รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชุมชน (OTOP) ไม่น้อยกว่าร้อยละ

๑๐ ต่อปี

๔. จำนวนที่ลดลงของครัวเรือนที่ตกเกณฑ์ จปฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ต่อปี
๕. จำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงที่เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๒๕ หมู่บ้านต่อปี
๖. จำนวนผู้ประกอบการใหม่ Start Up ไม่น้อยกว่า ๕ รายต่อปี
๗. จำนวนผู้ประกอบการ OTOP ที่ยกระดับเป็นผู้ประกอบการ SME ไม่น้อยกว่า

๕ รายต่อปี

๘. รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี
๙. จำนวนที่เพิ่มขึ้นผู้เข้าชม VDO Clip แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดที่เผยแพร่ใน Social

Media เช่น Line, YouTube, Facebook เป็นต้น

กลยุทธ์

๑. ยกระดับศักยภาพการแข่งขันของผลผลิตหลักทางการเกษตร สร้างแบรนด์สินค้าการเกษตรสู่สากลด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และการเกษตรมาตรฐานปลอดภัย
๒. สร้างงาน อาชีพรายได้แก่ชุมชน ประชาชนจากฐานการเกษตร ภูมิปัญญาและปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพึ่งตนเองทางรายได้อย่างยั่งยืน
๓. สร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระดับฐานราก ส่งเสริมผู้ประกอบการรายใหม่สนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์จังหวัดให้มีคุณภาพที่แข่งขันได้
๔. พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์เชิงเกษตรเชิงสุขภาพ และศาสนา วัฒนธรรม
๕. พัฒนาระบบการคมนาคมโลจิสติกส์ ทางน้ำ ทางราง และโครงสร้างพื้นฐานรองรับการเชื่อมโยงในพื้นที่กับจังหวัด กลุ่มจังหวัดและความเป็นเมือง

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การเสริมสร้างสังคมและคุณภาพชีวิตตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงอย่างยั่งยืน

เป้าประสงค์

- ปัญหาสังคมของจังหวัดในทุกด้านลดลงอย่างต่อเนื่องจนผ่านเกณฑ์มาตรฐานและเป้าหมายการพัฒนาของประเทศ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนผู้สูงอายุที่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี สุขภาพดี มีงานทำไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐ ต่อปี
๒. จำนวนแรงงานที่ได้รับการเสริมสร้างผลิตภาพเพิ่มขึ้น
๓. จำนวนคนพิการ ผู้ด้อยโอกาส ที่ได้รับการพัฒนา และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
๔. จำนวนเด็กและเยาวชนที่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานครบ ๑๐๐%
๕. อัตราการลดลงของปัญหาอาชญากรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี
๖. อัตราที่ลดลงของคดียาเสพติด ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี

กลยุทธ์

๑. พัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัย และการปฏิรูประบบการศึกษาทุกระดับเพื่อสร้างสังคมที่มีคุณภาพ

๒. เสริมสร้างความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และความสงบเรียบร้อยด้วยกลไกชุมชน หมู่บ้าน และการบูรณาการภาครัฐแบบเข้มข้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาขีดความสามารถทางการบริหารและบริการสู่สากล

เป้าประสงค์

๑. คุณภาพการบริการขององค์กรภาครัฐและประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาจังหวัดเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๒. ประชาชน ชุมชน ตื่นตัวต่อการเปลี่ยนแปลง และจังหวัดพิจิตรมีความพร้อมในการเป็นเมืองที่ไปสู่สากล

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาด้วยการสร้างดัชนีความสุขมวลรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓ ต่อปี

๒. จำนวนส่วนราชการ หน่วยงานที่ดำเนินการพัฒนาขีดสมรรถนะของการบริหารจัดการตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ

๓. จำนวนสถานศึกษาที่ได้รับการพัฒนาเป็นศูนย์พัฒนาศักยภาพชุมชนสู่สากล

๔. จำนวนสถานศึกษาที่เปิดหลักสูตรหลายภาษาเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์

๑. พัฒนาบริการภาครัฐ ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม เพิ่มประสิทธิภาพปฏิบัติการเชิงรุกของภารกิจแห่งรัฐทั่วทุกพื้นที่

๒. พัฒนาคุณภาพบริการ บุคลากรภาครัฐและปรับระบบการบริหารราชการแผ่นดินมีประสิทธิภาพที่มีธรรมาภิบาล

๓. เตรียมพร้อมประชาชนสู่สากล เชื่อมโยงการพัฒนาจังหวัดกับอาเซียนและภูมิภาค

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ พัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษาและระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลายเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ

เป้าประสงค์

- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิจิตรพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการศึกษาและพัฒนาทักษะให้แก่ักเรียนอย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

๒.จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

๓.จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาทุกประเภทให้มีคุณภาพอย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

๔.จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ดำเนินการสร้างความพร้อมของสื่อเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ทันสมัยอย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

๕.จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วมอย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

๖.จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ดำเนินการเรื่องคุณธรรมและจริยธรรม อย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

กลยุทธ์

๑. ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาให้แก่ นักเรียนพัฒนาทักษะวิชาชีพเบื้องต้นในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย

๒. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๓. ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาทุกประเภทให้มีคุณภาพ

๔. การสร้างความพร้อมของสื่อเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ทันสมัย

๕. การบริหารจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วม

๖. พัฒนาและส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีงาม

๒. ยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

๒.๑ วิสัยทัศน์

เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) เพื่อแสดงสถานการณ์ในอนาคต ซึ่งเป็จุดมุ่งหมายความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งจะสามารถสะท้อนถึงสภาพการณ์ของท้องถิ่นในอนาคตอย่างรอบด้าน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ คาดหวังที่จะให้เกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้ **“ทุ่งน้อยตำบลน่าอยู่ เพื่อพัฒนาธรรมประเพณี คุณภาพชีวิตดีทั่วหน้า มุ่งเน้นการศึกษา น้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”**

๒.๒ ยุทธศาสตร์

คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลร่วมกับประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ รวมทั้งองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดยุทธศาสตร์ของเทศบาล 5 ด้าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารทรัพยากรน้ำ และดิน อนุรักษ์ฟื้นฟู ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

เป้าประสงค์

- เทศบาลตำบลทุ่งน้อยมีดิน น้ำ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาการเกษตรคุณภาพ พื้นที่การเกษตรมีความสมบูรณ์เพิ่มมากขึ้น

ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

1. จำนวนหมู่บ้านที่มีกลุ่มเกษตรกรจัดการดินและน้ำไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
2. จำนวนกลุ่มเกษตรกรที่ผลิตปุ๋ยอินทรีย์ไม่น้อยกว่า 5 ครัวเรือนต่อปี
3. จำนวนพื้นที่การเกษตรที่ลดการใช้สารเคมี ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี

กลยุทธ์

๑. พัฒนาแหล่งน้ำหลัก เช่น หนอง คลอง บึง และแม่น้ำพิจิตร ให้มีความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศน์เกิดคุณค่าสูงสุดต่อการพัฒนาจังหวัดอย่างเป็นระบบ
๒. ปฏิรูประบบการบริหารจัดการดินน้ำ และทรัพยากรแบบบูรณาการตลอดห่วงโซ่ของธรรมชาติเพื่อรองรับการเกษตร และการพัฒนาที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานการเกษตร และฐานชุมชนที่เข้มแข็ง

เป้าประสงค์

๑. ผลผลิตทางการเกษตรมีคุณภาพมาตรฐานการส่งออก สินค้าทางการเกษตร สามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชน/หมู่บ้าน สร้างงาน อาชีพ และรายได้แก่ประชาชนชุมชน
๒. หมู่บ้านมีศักยภาพในการพึ่งตนเองสูง ประชาชนมีวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เข้มแข็งเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

1. มูลค่าผลผลิตทางการเกษตรของตำบลทุ่งน้อย เช่น ข้าว ไข่ พืชผลทางการเกษตรเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 3 ต่อปี
2. จำนวนที่ลดลงของครัวเรือนที่ตกเกณฑ์ จปฐ. ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
3. จำนวนครัวเรือนเศรษฐกิจพอเพียงที่เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 2 ครัวเรือนต่อปี
4. จำนวนถนนมีการปรับปรุงซ่อมแซม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 3 ต่อปี
5. จำนวนการขุดลอกคูคลอง หนองบึง ไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ต่อปี

กลยุทธ์

๑. ยกระดับศักยภาพการแข่งขันของผลผลิตหลักทางการเกษตร
๒. สร้างงาน อาชีพรายได้แก่ชุมชน ประชาชนจากฐานการเกษตร ภูมิปัญญาและปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพึ่งตนเองทางรายได้ที่ยั่งยืน
๓. สร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระดับฐานราก ส่งเสริมผู้ประกอบการรายใหม่ สนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์จังหวัดให้มีคุณภาพที่แข่งขันได้
๔. พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์เชิงเกษตรเชิงสุขภาพ และศาสนา วัฒนธรรม

๕. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับการเชื่อมโยงในพื้นที่กับจังหวัด กลุ่มจังหวัดและ
ความเป็นเมือง

**ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การเสริมสร้างสังคมและคุณภาพชีวิตตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงอย่างยั่งยืน
เป้าประสงค์**

-ปัญหาสังคมของจังหวัดในทุกด้านลดลงอย่างต่อเนื่องจนผ่านเกณฑ์มาตรฐานและ
เป้าหมายการพัฒนาของจังหวัด

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนผู้สูงอายุที่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี สุขภาพดี มีงานทำไม่น้อยกว่า
ร้อยละ 5 ต่อปี

๒. จำนวนแรงงานที่ได้รับการเสริมสร้างผลิตภาพเพิ่มขึ้น

๓. จำนวนคนพิการ ผู้ด้อยโอกาส ที่ได้รับการพัฒนา และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๔. จำนวนเด็กและเยาวชนที่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานครบ ๑๐๐%

๕. อัตราการลดลงของปัญหาอาชญากรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ต่อปี

๖. อัตราที่ลดลงของคดียาเสพติด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ต่อปี

กลยุทธ์

๑. พัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัย และการปฏิรูประบบการศึกษาทุกระดับเพื่อสร้าง
สังคมที่มีคุณภาพ

๒. เสริมสร้างความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และความสงบเรียบร้อย
ด้วยกลไกชุมชน หมู่บ้าน และการบูรณาการภาครัฐแบบเข้มข้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาขีดความสามารถทางการบริหารและบริการสู่สากล

เป้าประสงค์

๑. คุณภาพการบริการขององค์กรภาครัฐและประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนา
จังหวัดเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๒. ประชาชน ชุมชน ตื่นตัวต่อการเปลี่ยนแปลง และจังหวัดพิจิตรมีความพร้อมในการ
เป็นเมืองที่ไปสู่สากล

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนครัวเรือนที่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาด้วยการสร้างดัชนีความสุข
มวลรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓ ต่อปี

๒. จำนวนสำนัก/กอง/งานที่ดำเนินการพัฒนาขีดสมรรถนะของการบริหารจัดการตาม
เกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ

กลยุทธ์

๑. พัฒนาการเพิ่มประสิทธิภาพปฏิบัติการ เชิงรุกของภารกิจเทศบาลทั่วทุกพื้นที่

๒. พัฒนาคุณภาพบริการ บุคลากรภาครัฐและปรับระบบการบริหารราชการแผ่นดิน
มีประสิทธิภาพที่มีธรรมาภิบาล

๓. เตรียมพร้อมประชาชนสู่สากล ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ พัฒนาคูณภาพมาตรฐานการศึกษาและระบบการจัดการเรียนรู้ให้หลากหลายเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ

เป้าประสงค์

- เทศบาลตำบลทุ่งน้อยพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

1. จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาทุกประเภท ให้มีคุณภาพอย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

2. จำนวนโครงการ/ กิจกรรมที่ดำเนินการเรื่องคุณธรรมและจริยธรรม อย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ

กลยุทธ์

๑. ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาให้แก่นักเรียนพัฒนาทักษะวิชาชีพเบื้องต้นในระบบนอกระบบ และตามอัธยาศัย

๒. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๓. ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาทุกประเภทให้มีคุณภาพ

๔. การสร้างความพร้อมของสื่อเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ทันสมัย

๕. การบริหารจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วม

๖. พัฒนาและส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีงาม

3. การวิเคราะห์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

3.1 การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

- ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและอนาคตด้วยเทคนิค SWOT Analysis (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค)

จุดแข็ง

1. เป็นองค์กรที่ก่อตั้งมาจากท้องถิ่นโดยตรง คณะผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนการบริหารงานเป็นไปตามหลักประชาสังคม มีการกำหนดนโยบายการพัฒนาตามความต้องการของประชาชน จึงทำให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล อย่างสูงสุด ทำให้เข้าใจสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นและประชาชนในพื้นที่อย่างชัดเจน ซึ่งผู้บริหารท้องถิ่น เล็งเห็นความสำคัญและสนับสนุนการดำเนินงานตามนโยบายภาครัฐ และเทศบาลมีบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการบริหารงาน การปฏิบัติหน้าที่โดยดำเนินงานตามข้อกฎหมาย ข้อระเบียบ ข้อบังคับ และยึดปฏิบัติอย่างชัดเจน

2. ชุมชน/หมู่บ้าน เทศบาลฯ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีความรู้ ความเข้าใจ เข้าถึงปัญหาและสาเหตุของปัญหาต่างๆ ในพื้นที่ สามารถจัดลำดับความสำคัญของปัญหาและระบุความต้องการที่แท้จริงของประชาชน เพื่อไปสู่การพัฒนาอย่างตรงจุดและทันต่อเหตุการณ์

3. ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย มีการดำเนินชีวิตเรียบง่าย รักสงบ และมีอาชีพหลัก

คือ เกษตรกรรม และส่วนมากจะยึดหลักปรัชญาตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง เน้นการพึ่งตนเอง

4. เทศบาลฯ มีการดำเนินการตามนโยบายที่เร่งด่วน เพื่อสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ทันต่อสถานการณ์

5. เทศบาลฯ ให้ความร่วมมือและสนับสนุนหน่วยงานอื่นในการปฏิบัติงานราชการอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ จึงมีผลต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผล

6. สภาพพื้นที่มีความสะดวก ง่ายต่อการปฏิบัติหน้าที่หรือดำเนินงานตามโครงการ/กิจกรรม

7. ประชาชนในเขตเทศบาลฯ มีศูนย์รวมทางด้านจิตใจ อย่างชัดเจน คือ วัดทุ่งน้อย ซึ่งมีท่านเจ้าอาวาส พระครูพิพัฒนธรรมโกศล เป็นแหล่งยึดเหนี่ยวจิตใจ

8. โครงสร้างขององค์กรมีความชัดเจนและมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน มีการแบ่งมอบหมายงานภาระหน้าที่ความรับผิดชอบตามระเบียบ กฎหมาย อย่างถูกต้อง รัดกุม

9. การพัฒนาและการจัดกิจกรรม ของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย เน้นประชาชนในพื้นที่เป็นศูนย์กลางในการพัฒนา เน้นประชาชนมีส่วนร่วมในทุกๆ กิจกรรม และยึดหลักธรรมาภิบาลในการพัฒนาเป็นสำคัญ

10. การบริหารจัดการน้ำและมีระบบชลประทานที่ดี ทำให้ภาคการเกษตรมีผลผลิตที่น่าพึงพอใจ

จุดอ่อน

1. จำนวนบุคลากรและงบประมาณ เครื่องมือ เครื่องใช้ มีน้อยเมื่อเทียบกับปริมาณงาน ภารกิจ ที่อยู่ในความรับผิดชอบ

2. ขาดระบบการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐานที่แท้จริง ทันต่อสถานการณ์ และตัวชี้วัดที่มีคุณภาพ เพื่อสนับสนุนการวางแผนการพัฒนาให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ขั้นตอนในการดำเนินงานยังไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร การประสานงานระหว่างหน่วยงาน และนอกเทศบาลฯ ยังไม่ดีเท่าที่ควร ประชาชนบางส่วนไม่เห็นความสำคัญในการมีส่วนร่วม การประชาสัมพันธ์

โอกาส

1. ผู้นำหมู่บ้าน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่น ให้ความสนใจและสนับสนุนการดำเนินงานด้านต่างๆ มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกครั้ง

2. พื้นที่ในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย มีลักษณะเป็นพื้นที่ที่สามารถติดต่อกัน สะดวก รวดเร็ว ไม่มีอุปสรรคในการเข้าถึงหรือการพัฒนา

3. การกระจายอำนาจทำให้ท้องถิ่นพึ่งตัวเองได้ สามารถดำเนินงานตามสภาพปัญหาที่แท้จริงของท้องถิ่น มีการรวมกลุ่มกันของท้องถิ่น ทราบสภาพปัญหาของท้องถิ่นอย่างแท้จริง โดยรัฐธรรมนูญให้การรับรองสิทธิภาคประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน

อุปสรรค

1. ข้อยกเว้น ข้อกฎหมายและภารกิจบางอย่างไม่เอื้ออำนวย ขาดความชัดเจน มีการซ้ำซ้อนกันของอำนาจ หน้าที่ในแต่ละหน่วยงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานขาดประสิทธิภาพ

2. ขาดกลไกหรือเครื่องมือในระดับนโยบายและปฏิบัติ ในการบริหารแผนหรือนโยบายที่กำหนดไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน

3. การจัดสรรงบประมาณของรัฐบาลไม่เป็นไปตามประมาณการรายรับของเทศบาล ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจกรรม ส่งผลให้การพัฒนาไม่เป็นไป ตามวัตถุประสงค์ และสภาพทางเศรษฐกิจในระดับประเทศ ส่งผลให้เศรษฐกิจระดับท้องถิ่นไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่กำหนด

3.2 การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

- ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา
- ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนตามประเด็นการพัฒนา

(1) การพัฒนาด้านโครงการสร้างพื้นฐาน

ปัญหา

1. เส้นทางคมนาคม บางแห่งยังต้องปรับปรุง ซ่อมแซม และถนนยังเป็นลูกรัง มีฝุ่นคลุ้ง ทำให้เกิดมลภาวะต่อประชาชนที่สัญจรไป-มา
2. การไฟฟ้าและแสงสว่าง ยังไม่ทั่วถึงทุกพื้นที่ ทุกหลังคาเรือน ในบางจุดอุปกรณ์ไฟฟ้าชำรุดเสียหาย
3. ระบบประปายังไม่สมบูรณ์แบบ ในบางพื้นที่ปริมาณน้ำอุปโภค บริโภค ไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน
4. ขาดแคลนแหล่งน้ำในฤดูแล้ง ในการอุปโภค บริโภค และใช้ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยต่างๆ

ขอบเขตและปริมาณของปัญหา พื้นที่เป้าหมาย กลุ่มเป้าหมาย

1. เส้นทางคมนาคม มีบางส่วนสามารถปรับปรุงและพัฒนาให้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินได้ แต่ถนนบางเส้นทาง เช่น ถนนเส้นสายคันคลองชลประทาน ซี 40 ระหว่าง หมู่ที่ 6 - หมู่ที่ 7 ผ่านบริเวณหน้าสำนักงานเทศบาลตำบลทุ่งน้อย จนถึงเขตติดต่อตำบลวัดขวาง สภาพเป็นถนนลูกรัง ทำให้เกิดละอองฝุ่นหนาทึบ เกิดมลภาวะทางอากาศ จนเป็นเหตุให้เด็กนักเรียน และประชาชนที่สัญจรไป-มา ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งมีปริมาณของยานพาหนะผ่านไปมามากพอสมควร เพราะมีสถานที่ราชการตั้งอยู่ ทั้งศูนย์พัฒนาเด็กเล็กของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย สำนักงานเทศบาลตำบลทุ่งน้อย วัดทุ่งน้อย วัดถ่อน้อย และบ้านเรือน ที่พักอาศัยของประชาชน ที่อยู่บริเวณริมถนนลูกรัง ก็มีหลายหลังคาเรือน และเป็นเส้นทางที่ใช้สัญจรไป-มาของประชาชนและเด็กนักเรียนจำนวนมาก

2. ไฟฟ้าและแสงสว่าง ในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย หมู่บ้านที่อยู่บริเวณชายขอบ ยังไม่มีระบบไฟฟ้า เพราะอยู่ห่างจากชุมชนมาก เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่การเกษตร ลักษณะของการอยู่ร่วมกันยังไม่หนาแน่น เป็นบริเวณกลางทุ่งนา และอีกกรณีคือ การแก้ไขปัญหาของการขาดแคลนไฟฟ้าของประชาชนยังเป็นปัญหาและแก้ไขไม่ถูกต้อง โดยการลักลอบใช้ไฟฟ้าสาธารณะ จนเป็นเหตุให้ภาครัฐได้รับความเสียหาย เทศบาลตำบลทุ่งน้อย จึงต้องแก้ปัญหาโดยการสำรวจและเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ถูกต้อง

3. ระบบประปาหมู่บ้าน ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ยังไม่เพียงพอตามความต้องการของประชาชน เช่น ประชาชนหมู่ที่ 1 และหมู่ที่ 3 ตำบลทุ่งน้อย ระบบประปาหมู่บ้านยังผลิตน้ำเพื่ออุปโภค บริโภค ไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน มีสาเหตุมาจากระบบที่ยังไม่สมบูรณ์ ขนาดของท่อส่งน้ำเล็กและรั่วไหล ไม่มีแรงดันน้ำ ทำให้ประชาชนที่อยู่ปลายน้ำหรือมีลักษณะบ้านสูง ไม่ได้รับน้ำหรือรับได้แต่ไม่

เพียงพอต่อความต้องการ และระบบประปาต้องใช้ไฟฟ้าในการผลิต แต่กระแสไฟฟ้าขาดความสมดุลกับระบบประปา จนทำให้ระบบประปาเกิดความเสียหาย ชำรุด พัง ต้องทำการซ่อมแซมจนงบประมาณในการบริหารขาดดุลและไม่เพียงพอ

4. แหล่งน้ำธรรมชาติ เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ขาดแคลนแหล่งน้ำในการกักเก็บน้ำเพื่อใช้ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ในช่วงฤดูแล้งขาดแหล่งน้ำในการดับเพลิง การลดปัญหาฝุ่นละอองบนท้องถนน การดูแลทัศนียภาพต่างๆ เช่น ต้นไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ เป็นต้น

การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต

ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐานสามารถพัฒนาหรือแก้ไข ปรับปรุงได้ โดยการจัดหาเงินงบประมาณให้เพียงพอ ที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างทั่วถึง และในส่วนของพื้นที่ เขตติดต่อกับตำบลข้างเคียงที่ต้องพัฒนา แก้ไข ปรับปรุงร่วมกันนั้น เทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้จัดทำแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมที่เกื้อหนุนภาพ ร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นข้างเคียง และเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้ของบประมาณสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจิตร กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และหน่วยงานอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาท้องถิ่น โดยเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้นำแผนงาน/โครงการ/กิจกรรม แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาและประสานแผนพัฒนา เพื่อดำเนินการของงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยคัดเลือกโครงการพัฒนา สำหรับการประสานขอรับการบรรจุในแผนพัฒนาสามปีของ อบจ. โดยจัดทำเป็นบัญชีประสานโครงการพัฒนาของ อบจ. เพื่อเสนอคณะกรรมการประสานแผนฯ ระดับอำเภอ ซึ่งมีที่มาตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นระดับจังหวัดกำหนด

ความต้องการของประชาชน

1. จัดให้มีทางคมนาคมที่มีสภาพใช้งานได้ ทำให้การสัญจรไปมาสะดวกและปลอดภัย
2. ขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะ พร้อมติดตั้งไฟฟ้าส่องสว่างให้ครอบคลุมทุกพื้นที่
3. ก่อสร้างและขยายเขตระบบประปาหมู่บ้านให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ เหมาะสมกับ

จำนวนของครัวเรือนให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อยได้อย่างเพียงพอ ทั่วถึงและครบทุกหลังคาเรือน

(2) การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

ปัญหา

- ประชาชนขาดความรู้ในกระบวนการ การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรให้ได้คุณภาพ และเป็นที่ต้องการของตลาด

- ขาดการสนับสนุนส่งเสริมการลดต้นทุนภาคการเกษตร เช่น การผลิตปุ๋ยจากธรรมชาติ และนำมาใช้ในพื้นที่ของตนเอง หรือจำหน่ายเพื่อเพิ่มรายได้ ลดรายจ่าย

- หน่วยงาน/องค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการให้ความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องของกลไกการตลาดยังไม่มี หรือเทคนิคในการจำหน่ายสินค้าภาคการเกษตรให้ได้ราคาตามที่ต้องการ

ขอบเขตและปริมาณของปัญหา พื้นที่เป้าหมาย กลุ่มเป้าหมาย ประชาชนส่วนใหญ่ในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย มีอาชีพหลัก คือ การทำกสิกรรม ไม่ว่าจะเป็น การทำนา การทำสวน การทำไร่ หรือการ

เพาะปลูกพืชผลทางการเกษตร เช่น การทำสวนมะนาว การปลูกข้าว เป็นต้น ขอบเขตและปริมาณของปัญหา หรือ กลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มเกษตรกร ที่ยังใช้สารเคมี ในการทำเกษตร จนทำให้เกิดสารพิษตกค้าง และเกิดมลพิษทั้ง ทางดิน ทางน้ำ และทางอากาศ ฉะนั้น อาจารย์รวมกลุ่มผู้มีความเชี่ยวชาญในการพัฒนาภาคการเกษตร มาให้ความรู้ ความเข้าใจ ในทุกๆ ด้าน

การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต ภาคการเกษตร เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะต้องดำเนินการพัฒนา เทศบาลตำบลทุ่งน้อย เล็งเห็นความสำคัญเป็นอย่างมาก การจัดสรรงบประมาณ การจัดทำโครงการ/กิจกรรม จะเน้นหนักในเรื่องของภาคการเกษตร อีกทั้ง การเพิ่มพูนความรู้ ให้กับเกษตรกร เป็นนโยบายที่ต้องดำเนินการใน อนาคตอย่างแน่นอน

ความต้องการของประชาชน

1. ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อยต้องการเครื่องมือ ในการแปรรูปผลิตภัณฑ์ เช่น เครื่องบดน้ำพริกและต้องการความรู้ในการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร และสถานที่จำหน่ายสินค้าที่มั่นคงถาวร
2. ลานตากผลผลิตทางการเกษตร เพื่อเพิ่มคุณภาพของผลผลิต ลดความชื้น ก่อนที่จะจำหน่าย เพิ่มมูลค่าสินค้า เพราะลดปัญหาการกตราคาผลผลิต เช่น ข้าวเปลือก เป็นต้น
3. เกษตรกรมีความต้องการด้านความรู้ความเข้าใจในการจัดตั้งกลุ่มเกษตรกร การจัดตั้งกลุ่ม สหกรณ์ เพื่อการแข่งขันภาคการเกษตรและลดการเอาเปรียบจากกลุ่มพ่อค้าคนกลาง

(3) การพัฒนาด้านสังคม

ปัญหา

1. จำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น แต่ขาดกิจกรรมสำหรับการส่งเสริมคุณภาพทางด้านจิตใจและ สุขภาพร่างกาย
2. โรคติดต่อ หรือโรคแพร่ระบาดยังมีอยู่ เช่น โรคไข้เลือดออก
3. เด็กและเยาวชน ขาดความรัก ความห่วงใย ท้องถิ่นบ้านเกิด
4. ปัญหาด้านยาเสพติด ในกลุ่มเสี่ยง ยังมีอยู่
5. ขาดสถานที่สำหรับการเล่นกีฬา นันทนาการ และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ

ขอบเขตและปริมาณของปัญหา พื้นที่เป้าหมาย กลุ่มเป้าหมาย

1. เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ได้รับสารอาหารที่มีประโยชน์ ปลอดภัยจากสารพิษ จึงทำให้ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย มีอายุยืนยาว เป็นพิเศษ ฉะนั้น จึงเป็นเหตุให้จำนวนผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น แต่กลับไม่มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้สูงอายุ สามารถใช้เวลาว่างในการมีชีวิตอยู่นั้นเกิดประโยชน์อย่างสูงสุด
2. ในเขตพื้นที่ของเทศบาลฯ ส่วนใหญ่มีพื้นที่เป็นป่าหนาแน่น อากาศร้อนชื้น เหมาะแก่การเกิดโรคไข้เลือดออก ในแต่ละปี สถิติการเกิดโรคไข้เลือดออกมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น
3. เด็กและเยาวชนในเขตเทศบาลฯ ขาดการปลูกจิตสำนึกในด้านรักบ้านเกิด รักในอาชีพ ของพ่อแม่ ประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่ อายุระหว่าง 18-35 ปี อยู่นอกพื้นที่ ไปศึกษาเล่าเรียน หรือไปทำงานที่อื่น

ทั้งที่พื้นที่ทำการเกษตรมีมากมาย แต่ขาดแรงงานที่สำคัญในการสานต่อ สืบทอดอาชีพที่เรียกกันว่า “กระดูกสันหลังของชาติ” ปัญหาด้านยาเสพติด เป็นปัญหาที่รัฐบาลได้กำหนดให้เป็น วาระแห่งชาติ แต่ปัญหานี้กลับไม่ลดน้อยลงเลย เพราะกลุ่มเสี่ยงส่วนใหญ่ จะมาจากลูกหลานของผู้นำในชุมชน/หมู่บ้าน การปกปิดปัญหา หรือไม่มีข้อมูลที่เป็นจริง จึงยากแก่การแก้ไข กำหนดมาตรการที่ชัดเจน

4. จากปัญหาในข้อที่ 3 มีเหตุมาจาก ในเขตเทศบาลฯ ไม่มีพื้นที่ในการเล่นกีฬาหรือนันทนาการ ที่ได้มาตรฐาน ขาดอุปกรณ์กีฬาที่กลุ่มเสี่ยงในการติดสารเสพติดต้องการอย่างแท้จริง หรือขาดพื้นที่ในการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ปัญหานี้ต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการแก้ไข มิฉะนั้น จากปัญหาผู้ติดยาเสพติด ก็จะมีปัญหาอาชญากรรมตามมาอีกด้วย

การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต เทศบาลตำบลทุ่งน้อย จะดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุน ทั้งทางด้านสาธารณสุข จัดวิทยากรมาอบรมให้ความรู้ ความเข้าใจ และจัดให้มีอาสาสมัครสาธารณสุขเป็นตัวแทนของเทศบาลคอยดูแลสอดส่องปัญหาสาธารณสุขภายในชุมชนของตนเองและประสานมายังเทศบาลเพื่อให้ความช่วยเหลือ และจัดให้มีโครงการด้านสาธารณสุข ลงไปยังชุมชน/หมู่บ้านต่าง ๆ อย่างทั่วถึง ส่วนในด้านการลดปัญหาต่างๆ ในเด็กและเยาวชน สิ่งสำคัญการปลูกฝังจิตสำนึกที่ดี ทั้งเรื่อง คุณธรรม จริยธรรม สามารถช่วยได้ดี และลงทุนน้อย เช่น การปลูกฝังในเรื่องเกี่ยวกับความสำคัญของหมู่บ้าน/ชุมชน ให้เด็กและเยาวชนเล็งเห็นความสำคัญในถิ่นที่อยู่ บ้านเกิด อาชีพดั้งเดิม ส่วนเรื่องของยาเสพติด หากกลุ่มนี้ได้รับรู้ถึงโทษของยาเสพติด โดยจัดอบรมทั้งทางโลก และทางธรรม ก็สามารถลดปัญหาลงได้ และการส่งเสริมจริยธรรมของเด็กและเยาวชน มีการส่งเสริมโดยการอบรมทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน จัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนเพื่อสร้างความตระหนักและเทศบาลได้ส่งเสริมกิจกรรมด้านประเพณีและวัฒนธรรม ทั้งที่ดำเนินการเองและจัดงบประมาณอุดหนุนด้านสถานที่พักผ่อนหย่อนใจและนันทนาการเทศบาลได้ส่งเสริมกีฬาในชุมชนโดยจัดสร้างสนามกีฬาในชุมชนและสนับสนุนอุปกรณ์กีฬาในการฝึกซ้อมและแข่งขัน หรือมีการส่งตัวแทนให้เป็นนักกีฬาระดับหมู่บ้าน อำเภอ และระดับจังหวัด ก็เป็นทางเลือกที่ดี ส่วนสถานที่หรือสวนสาธารณะของเทศบาล จัดส่งเสริมการปลูกต้นไม้ในชุมชน และที่สาธารณะต่าง ๆ การเพิ่มพื้นที่สีเขียวในพื้นที่สาธารณะประโยชน์ ลดมลภาวะโลกร้อน ทุกอย่างเป็นสิ่งจำเป็นที่เทศบาลตำบลทุ่งน้อยต้องดำเนินการและคาดการณ์ไว้ในอนาคต

ความต้องการของประชาชน

ประชาชนต้องการมีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้รับบริการสาธารณสุขอย่างทั่วถึง เด็ก เยาวชนได้รับการปลูกฝังให้อยู่ในจริยธรรมมีความสนใจในประเพณีของท้องถิ่นอันดีงาม มีลูกหลานสานต่ออาชีพเกษตรกรรมอย่างภาคภูมิใจ และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สถานที่เล่นกีฬา ออกกำลังกายและนันทนาการอย่างเพียงพอ และใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์หรือพื้นที่ว่างเปล่าให้เกิดประโยชน์สูงสุด

(4) การพัฒนาด้านการเมืองการบริหาร

ปัญหา

1. ประชาชนขาดความตระหนัก ความกระตือรือร้น ในการมีส่วนร่วมทางการเมืองการบริหาร อย่างจริงจัง
2. ผู้บริหารงานและผู้ปฏิบัติงาน บางส่วนของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ยังไม่ยึดและปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาล

3. สถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ ในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอและไม่ทันสมัย

4. การส่งเสริม พัฒนาและปรับปรุงในส่วนของการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลฯ

ไม่เพียงพอต่อการบริหารงาน

ขอบเขตและปริมาณของปัญหา พื้นที่เป้าหมาย กลุ่มเป้าหมาย ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลทุ่งน้อย บางส่วนขาดความตระหนัก ความกระตือรือร้น ในการที่จะร่วมกิจกรรมทางการเมือง การบริหารงาน เช่น การประชาสัมพันธ์ การเข้าร่วมประชุม อบรม หรือการให้ความรู้ ในเรื่องต่างๆ สาเหตุมาจากประชาชนในพื้นที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ช่วงระหว่างระยะเวลาในการทำงาน ทำไร่ ทำสวน คือ 04.30 น. ถึงเวลา 18.30 น. และบางส่วนไม่ได้อยู่ในพื้นที่ ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนบกพร่อง ทำให้ไม่ทราบความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง และการบริหารงานไม่บรรลุวัตถุประสงค์ ส่วนในด้านของการปฏิบัติงาน ปฏิบัติหน้าที่ ของบุคลากรในเทศบาลฯ บางส่วนไม่ยึดหลักธรรมาภิบาล ในการปฏิบัติงาน ขาดความกระตือรือร้นในการทำงานและขาดประสิทธิภาพ อาจเนื่องมาจากข้อจำกัดของทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็น เงิน คน หรือส่วนอื่น ขาดการส่งเสริมพัฒนาพื้นฐานของการทำงาน ด้านอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ของเทศบาลมีไม่เพียงพอ เนื่องจากงบประมาณในการจัดหามีจำกัด รายได้ของเทศบาลมีน้อยซึ่งไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานพัฒนาในด้านต่าง ๆ รายได้ของเทศบาลส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ส่วนกลางจัดสรรให้ รายได้จากการจัดเก็บเองมีน้อยเนื่องจากพื้นที่เทศบาลฯ เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ไม่มีแหล่งเศรษฐกิจภายในเขตเทศบาลฯ

การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต เทศบาลตำบลทุ่งน้อย จัดให้มีการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ และส่งเสริมให้ประชาชนมีความสนใจในการเมืองการบริหารโดยใช้สื่อต่าง ๆ ของเทศบาล จัดอบรมแกนนำในชุมชน/หมู่บ้าน และส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองการบริหารโดยการจัดตั้งกลุ่มตัวแทนของชุมชน/หมู่บ้าน ในด้านต่าง ๆ ส่วนในเรื่องบุคลากรของเทศบาลฯ จัดให้มีการส่งเสริมพัฒนาระบบการทำงาน โดยการส่งอบรมอย่างต่อเนื่องเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและมีทัศนคติที่ดีในการทำงาน สร้างแรงจูงใจให้กับผู้ปฏิบัติงาน ทำให้มีขวัญและกำลังใจในการทำงาน และให้ทุกคนยึดถือ ปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลอย่างแท้จริง ส่วนด้านการพัฒนาการจัดเก็บรายได้ จัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการชำระภาษี การต่อไปอนุญาตต่างๆ และการปฏิบัติตามเทศบัญญัติ การปรับปรุงด้านแผนที่ภาษีให้สามารถจัดเก็บได้อย่างทั่วถึง ยุติธรรมและครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด เร่งรัดการจัดเก็บให้ครบถ้วนตามกำหนดเวลา อีกทั้งออกเทศบัญญัติเพื่อปรับปรุงอัตราการจัดเก็บให้ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบันและเพียงพอต่อการดำเนินการ

ความต้องการของประชาชน

1. สร้างความตระหนัก ให้ประชาชนเล็งเห็นความสำคัญ ของการมีส่วนร่วมในด้านการเมือง การบริหารของเทศบาลตำบลทุ่งน้อยและสนใจที่จะมีส่วนร่วมกิจกรรมทางเทศบาลจัดขึ้น
2. ผู้บริหาร บุคลากร ของเทศบาลตำบลทุ่งน้อย ได้รับการพัฒนาสามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีการบริการที่ดี สะดวก รวดเร็ว
3. เทศบาลฯ สามารถจัดเก็บรายได้อย่างทั่วถึง และครบถ้วน เป็นธรรม เพื่อมีรายได้ให้เพียงพอต่อการบริหารงานและดำเนินโครงการ/กิจกรรมด้านต่างๆ มีการส่งเสริมและสนับสนุนกลุ่มสร้างอาชีพหรือลงทุนในโครงการ/กิจกรรม เพื่อก่อให้เกิดการสร้างงานและกระจายรายได้ อย่างยั่งยืน

(5) การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ปัญหา

ประชาชนยังใช้สารเคมีในการป้องกันและลดปัญหาด้านผลผลิต จนทำให้เกิดมลพิษ และทำลายสิ่งแวดล้อม

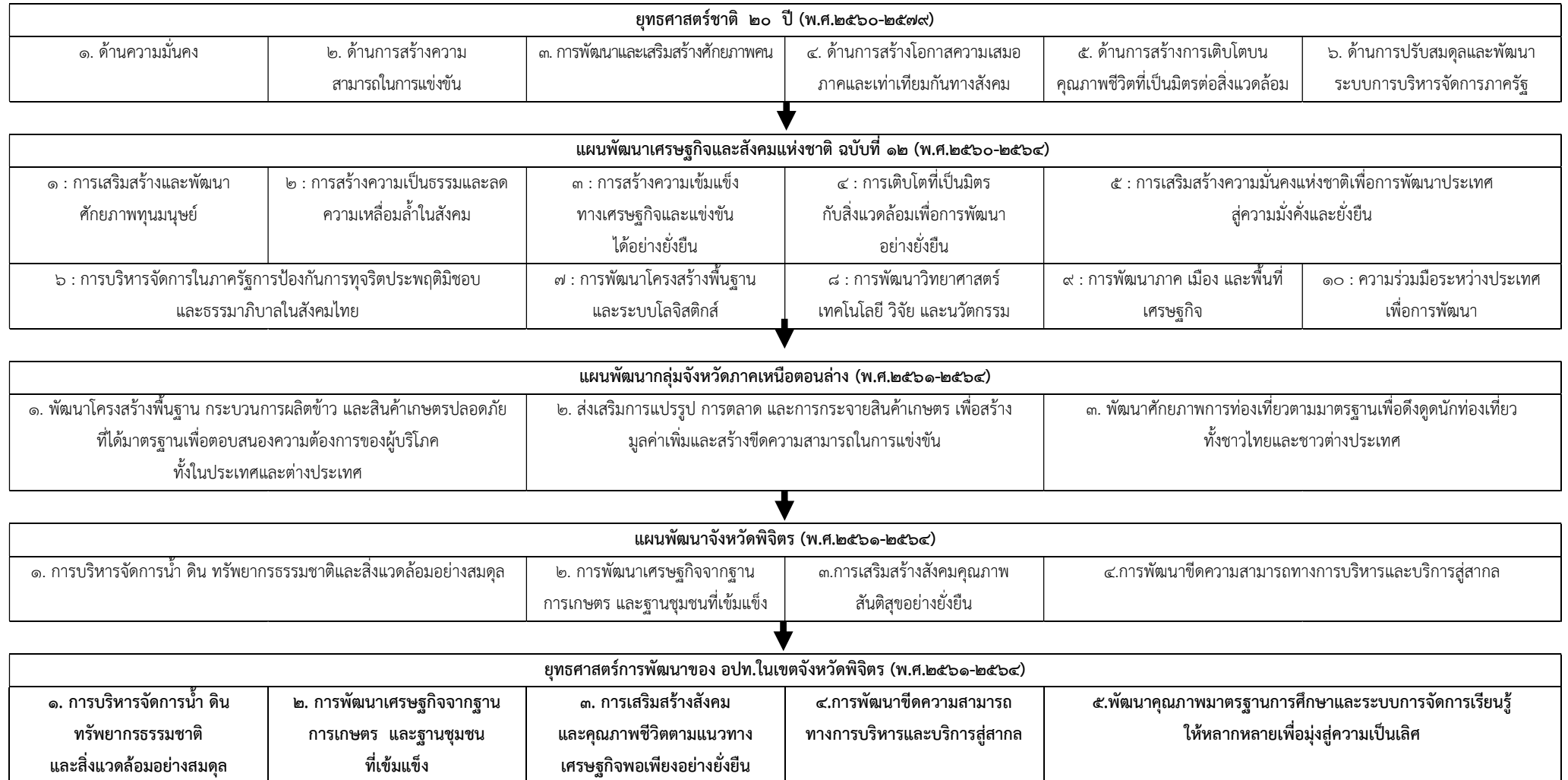
ขอบเขตและปริมาณของปัญหา พื้นที่เป้าหมาย กลุ่มเป้าหมาย เนื่องจากประชาชนในเขตเทศบาลฯ มีพื้นที่เป็นแหล่งเกษตรกรรม การปลูก การดูแลผลผลิตทางการเกษตร ส่วนใหญ่ประชาชนยังพึ่งสารเคมีในการเพิ่มผลผลิตหรือทำลายศัตรูพืช จนทำให้ระบบนิเวศน์ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ถูกทำลาย ประชาชนยังไม่เล็งเห็นความสำคัญของการอนุรักษ์ ป้องกันและดูแลเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต เทศบาลตำบลทุ่งน้อย จัดหาพื้นที่สาธารณะประโยชน์ในเขตเทศบาลฯ เพื่อสร้างพื้นที่สีเขียว ลดปัญหาภาวะโลกร้อน และใช้พื้นที่ว่างเปล่าให้เกิดประโยชน์สูงสุด พร้อมส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ปุ๋ยชีวภาพ ลดปัญหาสารเคมีตกค้างในพืชผลทางการเกษตร และการปศุสัตว์ จัดโครงการ/กิจกรรม ให้ความรู้ ความเข้าใจ และสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ป้องกันและดูแลเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และทำให้ประชาชนหวงแหน

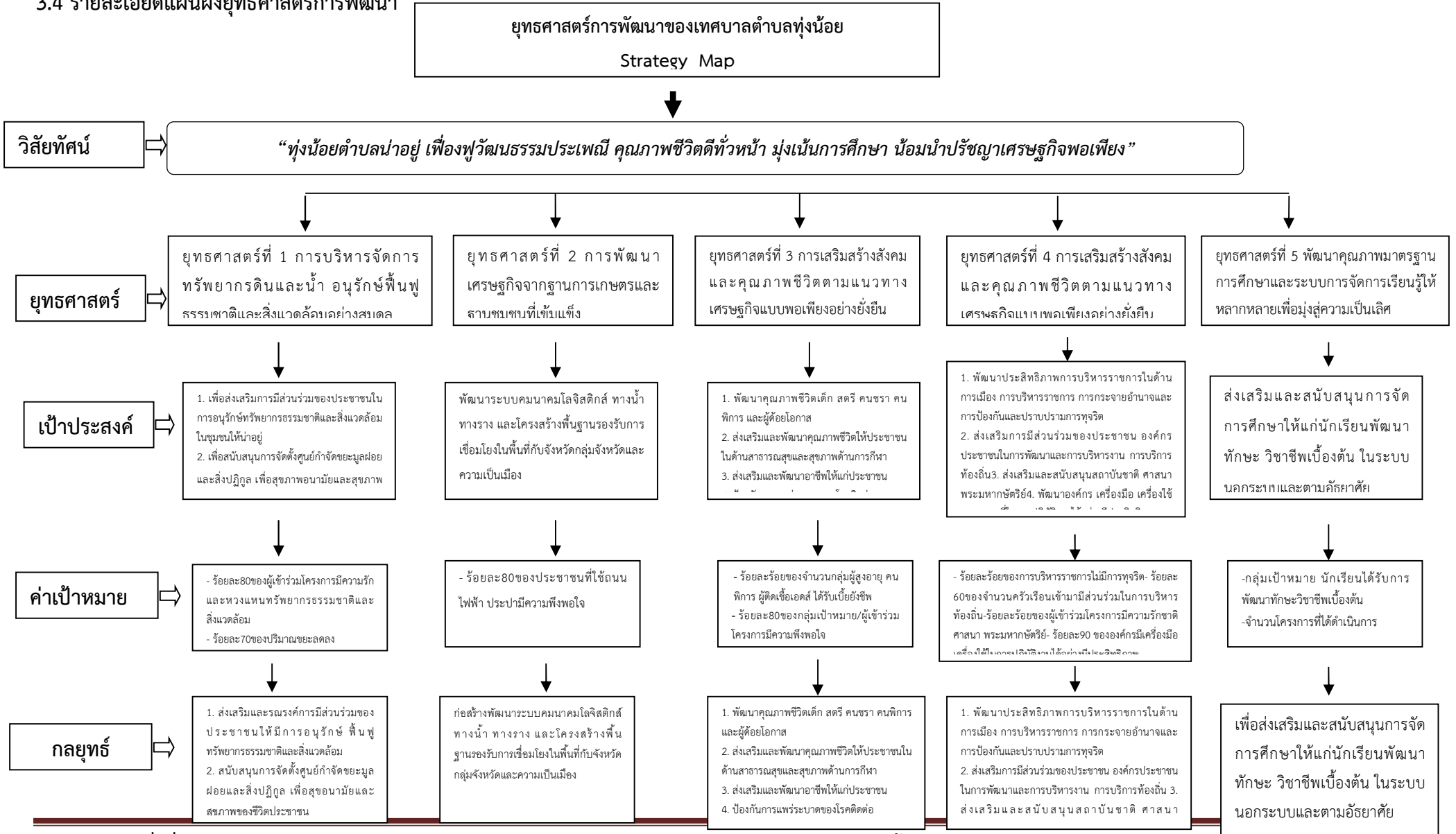
ความต้องการของประชาชน

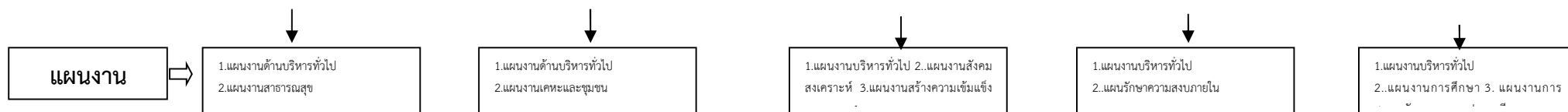
ประชาชนต้องการ มีความรู้ในการดูแล อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างถูกต้อง และมีเครื่องมือเครื่องใช้และบุคลากรในการจัดการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเพียงพอ สร้างจิตสำนึกและมีความตระหนักในการอนุรักษ์ ป้องกัน ดูแล รักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.3 ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น



3.4 รายละเอียดแผนผังยุทธศาสตร์การพัฒนา





3.5 รายละเอียดยุทธศาสตร์

ความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์จังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.ในเขตจังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก	หน่วยสนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการน้ำดินทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการน้ำดินทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการน้ำดินทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล	1. เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้น่าอยู่ 2. เพื่อสนับสนุนการจัดตั้งศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลเพื่อสุขภาพอนามัยและสุขภาพของชีวิตประชาชน	- ร้อยละ80ของผู้เข้าร่วมโครงการมีความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม - ร้อยละ70ของปริมาณขยะลดลง	5	10	15	20	ปีละ 5 โครงการ	1. ส่งเสริมและรณรงค์การมีส่วนร่วมของประชาชนให้มีการอนุรักษ์พื้นที่นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 2. สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลเพื่อสุขภาพอนามัยและสุขภาพของชีวิตประชาชน	1 ส่งเสริมและรณรงค์การมีส่วนร่วมของประชาชนให้มีการอนุรักษ์พื้นที่นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 2 สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลเพื่อสุขภาพอนามัยและสุขภาพของชีวิตประชาชน	กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม/กองช่าง	สำนักปลัดเทศบาล/กองคลัง

ความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์จังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.ในเขตจังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก	หน่วยสนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานการเกษตรและฐานชุมชนที่เข้มแข็ง	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานการเกษตรและฐานชุมชนที่เข้มแข็ง	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานการเกษตรและฐานชุมชนที่เข้มแข็ง	พัฒนาระบบคมนาคมโลจิสติกส์ ทางน้ำ ทางราง และโครงสร้างพื้นฐานรองรับการเชื่อมโยงในพื้นที่กับจังหวัดกลุ่มจังหวัดและความเป็นเมือง	- ร้อยละ80ของประชาชนที่ใช้ถนนไฟฟ้า ประปามีความพึงพอใจ	5	10	15	20	ปีละ 5 โครงการ	ก่อสร้างพัฒนาระบบคมนาคมโลจิสติกส์ ทางน้ำ ทางราง และโครงสร้างพื้นฐานรองรับการเชื่อมโยงในพื้นที่กับจังหวัดกลุ่มจังหวัดและ	โครงการก่อสร้างซ่อมแซมด้านโครงสร้างพื้นฐาน	กองช่าง	กองคลังเทศบาล

										ความเป็นเมือง			
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	---------------	--	--	--

แบบ ยท.03

ความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์จังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.ในเขตจังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก	หน่วยสนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างสังคมคุณภาพ สันติสุขอย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างสังคมและคุณภาพชีวิตตามแนวทางการเศรษฐกิจพอเพียงอย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างสังคมและคุณภาพชีวิตตามแนวทางการเศรษฐกิจพอเพียงอย่างยั่งยืน	1. พัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส 2. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ประชาชนใน ด้าน สาธารณสุขและสุขภาพด้านการ	- ร้อยละร้อยละของจำนวนกลุ่มผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี ได้รับเบี้ยยังชีพ - ร้อยละ 80 ของกลุ่มเป้าหมาย/ผู้เข้าร่วมโครงการมีความพึงพอใจ - ร้อยละ 70 ของผู้เข้าร่วมโครงการสามารถสร้างอาชีพเสริมและมีรายได้เพิ่มขึ้น	5	10	15	20	ปีละ 5 โครงการ	1. พัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส 2. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ประชาชนใน ด้าน สาธารณสุขและ	1 โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส 2 โครงการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ประชาชนใน ด้าน สาธารณสุขและสุขภาพด้าน	สำนักปลัดเทศบาล/ กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม/ กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กองคลังเทศบาล

			กีฬา 3. ส่งเสริมและ พัฒนาอาชีพ ให้แก่ประชาชน 4. ป้องกันการ แพร่ระบาดของ โรคติดต่อ								สุขภาพด้านการ กีฬา 3. ส่งเสริมและ พัฒนาอาชีพ ให้แก่ประชาชน 4. ป้องกันการ แพร่ระบาดของ โรคติดต่อ	การกีฬา 3 โครงการส่งเสริม และพัฒนาอาชีพ ให้แก่ประชาชน 4 โครงการก่อสร้าง พัฒนาปรับปรุง ระบบ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ 5 โครงการป้องกัน การแพร่ระบาดของ โรคติดต่อ		
--	--	--	---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

แบบ ยท.03

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความ ก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วย สนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาขีด ความสามารถ ทางการบริหาร และบริการ สู่สากล	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาขีด ความสามารถ ทางการบริหาร และบริการสู่ สากล	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาขีด ความสามารถ ทางการบริหาร และบริการสู่ สากล	1. พัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการใน ด้านการเมือง การ บริหารราชการ การ กระจายอำนาจและการ ป้องกันและปราบปราม การทุจริต 2. ส่งเสริมการมีส่วน	- ร้อยละร้อยละของ การบริหารราชการ ไม่มีการทุจริต - ร้อยละ 60 ของ จำนวนครัวเรือน เข้ามามีส่วนร่วมใน การบริหารท้องถิ่น - ร้อยละร้อยละของ	5	10	15	20	ปี ละ 5 โครงการ	1. พัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการในด้าน การเมือง การบริหาร ราชการ การกระจาย อำนาจและการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต 2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของประชาชน องค์กร	1.โครงการ พัฒนา ประสิทธิภาพการ บริหารราชการใน ด้านการเมือง การ บริหารราชการ การกระจายอำนาจ และการป้องกัน และปราบปราม	สำนักปลัด เทศบาล	ทุก กอง/ งาน

			<p>ร่วม ของ ประชาชน องค์กรประชาชนในการ พัฒนา และการ บริหารงาน การบริการ ท้องถิ่น</p> <p>3. ส่งเสริม และ สนับสนุนสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์</p> <p>4. พัฒนาองค์กร เครื่องมือ เครื่องใช้ และ สถานที่ในการ ปฏิบัติงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ</p>	<p>ผู้เข้าร่วมโครงการมี ความรักชาติ ศำสนา พระมหากษัตริย์</p> <p>- ร้อยละ 90 ของ องค์กรมีเครื่องมือ เครื่องใช้ในการ ปฏิบัติงานได้อย่าง มีประสิทธิภาพ</p> <p>- ร้อยละ 90 ของ การดำเนินงาน เป็นไปตาม วัตถุประสงค์และ ตามภารกิจอำนาจ หน้าที่</p>						<p>ประชาชนในการพัฒนา และการบริหารงาน การ บริการท้องถิ่น</p> <p>3. ส่งเสริมและสนับสนุน สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์</p> <p>4. พัฒนาองค์กร เครื่องมือ เครื่องใช้ และ สถานที่ในการปฏิบัติงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>การทุจริต</p> <p>2. โครงการส่งเสริม การมีส่วนร่วมของ ประชาชน องค์กร ประชาชนในการ พัฒนา และการ บริหารงาน การ บริการท้องถิ่น</p> <p>3. โครงการส่งเสริม และสนับสนุน สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์</p>		
--	--	--	---	--	--	--	--	--	--	--	---	--	--

แบบ ยท.03

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนา คุณภาพ มาตรฐาน การศึกษาและ ระบบการจัดการ เรียนรู้ให้ หลากหลายเพื่อ มุ่งสู่ความเป็นเลิศ	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนา คุณภาพ มาตรฐาน การศึกษาและ ระบบการจัดการ เรียนรู้ให้ หลากหลายเพื่อ มุ่งสู่ความเป็น เลิศ	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนา คุณภาพ มาตรฐาน การศึกษาและ ระบบการ จัดการเรียนรู้ให้ หลากหลายเพื่อ มุ่งสู่ความเป็น เลิศ	ส่งเสริม และ สนับสนุนการจัด การศึกษาให้แก่ นักเรียนพัฒนา ทักษะวิชาชีพ เบื้องต้น ใน ระบบ นอก ระบบและตาม อัธยาศัย	-กลุ่มเป้าหมาย นักเรียนได้รับ การพัฒนาทักษะ วิชาชีพเบื้องต้น -จำนวนโครงการ ที่ได้ดำเนินการ	5	10	15	20	ปีละ 5 โครงการ	เพื่อส่งเสริม และ สนับสนุนการจัด การศึกษาให้แก่ นักเรียนพัฒนาทักษะ วิชาชีพเบื้องต้น ใน ระบบ นอกระบบและ ตามอัธยาศัย	โครงการส่งเสริม และสนับสนุนการ จัดการศึกษาให้แก่ นักเรียนพัฒนา ทักษะ วิชาชีพ เบื้องต้น ในระบบ นอกระบบและตาม อัธยาศัย	กองการศึกษา ศาสนาและ วัฒนธรรม	กองคลัง

ส่วนที่ 4 การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
1.	การบริหารจัดการน้ำดิน ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล	ด้านบริการชุมชนและ สังคม	-แผนงานสาธารณสุข	-กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม -กองช่าง	สำนัก ปลัดเทศบาล/ กองคลัง
2.	การพัฒนาเศรษฐกิจจาก ฐานการเกษตรและ ฐานชุมชนที่เข้มแข็ง	ด้านบริการชุมชนและ สังคม	-แผนงานเคหะและชุมชน	กองช่าง	กองคลัง
3.	การเสริมสร้างสังคมและ คุณภาพชีวิตตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงอย่าง ยั่งยืน	-ด้านบริหารงานทั่วไป -ด้านบริการชุมชนและ สังคม -ด้านเศรษฐกิจ -ด้านการดำเนินงานอื่น	-แผนงานบริหารงานทั่วไป -แผนงานสาธารณสุข -แผนงานการรักษาความ สงบภายใน -แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ -แผนงานการเกษตร -แผนงานงบกลาง	-สำนักปลัดเทศบาล -กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม -กองการศึกษา ศาสนาและ วัฒนธรรม -กองช่าง	กองคลัง
4.	การพัฒนาขีด ความสามารถทางการ บริหารและบริการสู่สากล	-ด้านบริหารงานทั่วไป -ด้านบริการชุมชนและ สังคม	-แผนงานบริหารงานทั่วไป -แผนงานการศึกษา -แผนงานเคหะและชุมชน -แผนงานสร้างความ เข้มแข็งของชุมชน -แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ	สำนักปลัดเทศบาล -กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม -กองการศึกษา ศาสนาและ วัฒนธรรม -กองช่าง	ทุกกอง/งาน
5.	การพัฒนาคุณภาพ มาตรฐานการศึกษาและ ระบบการจัดการเรียนรู้ ให้หลากหลายเพื่อมุ่งสู่ ความเป็นเลิศ	-ด้านบริหารงานทั่วไป	-แผนงานการศึกษา	-กองการศึกษา ศาสนาและ วัฒนธรรม	กองคลัง
รวม	5	5	9	4	5

